

1922961
Kw P. GAILLY
Kaliebaan 30
2460 KASTERLEE

U.V.

UITGAVE
April 2013 Nr 52

In Illo tempore

VRIENDENKRING 3 PARA

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LEOPOLD OOMS
DE BOSSEN 32 - 2300 TURNHOUT

Samenstelling Bestuur

Voorzitter: Leopold Ooms De Bossen 32 – 2300 Turnhout
Tel: 014 424765 e: ooms.brandt@pandora.be

Penningmeester en Ondervoorzitter: Jos Verholen
Herentalsesteenweg 15 – 2460 Lichtaart Tel: 014 552262

Secretaris: Robert De Trogh Schildedreef 5 – 2970 Schilde
Tel: 03 3840633 e: robert.detrogh@gmail.com

Commissarissen / Rekenplichtigen:
Louis Van Dromme Boerenkrijgstraat 163 – 2800 Mechelen
Tel: 0494 243485 e: l.vandromme@telenet.be
Jos Testelmans Zoerledorp 84 -2260 Westerlo
Tel: 014 547717 of 0472 455250 e: nonk-jos@hotmail.com

Public Relations: Roger Debaere Paridaanstraat 29 – 8550 Zwevegem
Tel & Fax: 056756167 of 065 363747 GSM: 0475 589453
e: of roger.debaere2@skynet.be

Feestcomité: Louis Van Dromme, Jos Verholen
Frans Van Depoel Stwg op Wiekevorst 10 – 2270 Herenthout
Tel: 014 512368

Sport Algemeen: Henri Gillebert De Bossen 24 – 2300 Turnhout
Tel: 014 454011

Redactie Tijdschrift: Leopold Ooms

VRIENDENKRING 3 PARA - 2300 TURNHOUT
Fortis Bankrekening: 001-3182607-16
IBAN: BE 72 0013 1826 0716

Lidgeld

Mogelijkheid A: U bent reeds lid van het ANPCV, dan betaald U 8,5 euro per jaar en wordt dus lid van de 'Vriendenkring 3 Para'. U krijgt driemaal per jaar ons tijdschrift

Mogelijkheid B: U betaalt 17 euro per jaar, dit bedrag wordt verdeeld:

(1) € 8,5 voor Vriendenkring 3 Para

(2) € 8,5 euro lidgeld voor «Amicale Nationale Para Commando Vriendenkring» (ANPCV) en bent U eveneens geabonneerd op hun driemaandelijks tijdschrift.

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

Beste Vrienden(innen)

Wanneer jullie dit tijdschrift begin mei in de bus vinden is onze opzet geslaagd. Het eerste kwartaal zit er op, onze eigen Algemene Vergadering is goed verlopen en de Algemene Vergadering van het ANPCV was een succes. Onze vriendenkring heeft die georganiseerd in samenwerking met het bataljon. Een dankwoord aan alle helpers die dit mogelijk maakten.

Volgend hoogtepunt is de busreis naar het Liberty museum te Overloon in Nederland. Een nieuwsbrief met praktische gegevens is naar alle leden gestuurd. Ik dank Jef Boex die het meeste werk heeft geleverd. Ik heb nog niet lang geleden het museum bezocht en het loont de moeite.

Op de valreep vernemen we dat 3 Para naar Congo vertrekt om daar de training van Congolese militairen op zich te nemen. Wij wensen Lt Kol Luc Leclercq en zijn parachutisten veel succes met deze opdracht en wachten op een uitgebreid verslag.

Zelf mocht ik enige tijd geleden nog eens meemaken wat para commando spirit is, het heeft mij geroerd en ik heb er een artikel over geschreven te lezen op Blz 8. Onze penningmeester Jos Verholen begint een echte reporter te worden op Blz 12 vindt men een mooie reportage over een vermiste Belg in de Koreaanse oorlog. Persoonlijk vind ik dit de mooiste reportage die tot dusver is verschenen in onze 'In Illo Tempore' bedankt Jos.

Pol Ooms

INHOUD

- 1 Woordje van de Voorzitter**
- 3 Nieuws uit het Bataljon**
- 5 Men is nooit te oud om...**
- 6 KNVRO 75° verjaardag**
- 8 Een para peloton**
- 10 Algemene vergadering 2013**
- 12 De In Illo Reporter: vermist in Korea**
- 20 Pol en Rik naar Jaak deel 10**
- 27 Diversen**
- 28 Van Heppen naar Korea deel 6**

Kan je trouwen in de hemel?

Op weg naar hun bruiloft verongelukt het jonge katholieke koppel bij een auto ongeluk. Het volgende moment staan ze voor de hemelpoort waar ze wachten op Petrus. Ze vragen Petrus of ze in de Hemel kunnen trouwen.

Petrus zegt: "Ik weet het niet, dit is de eerste keer dat iemand dat vraagt. Ik ga het uitzoeken."

Het koppel wacht, en wacht. Twee maanden gaan voorbij en het koppel wacht nog steeds. Terwijl ze wachten discussieerden ze over als ze mochten trouwen, hoe het was om voor eeuwig getrouwd te zijn.

"Wat als het niet werkt?" vroegen ze zich af, "zitten we dan voor eeuwig aan elkaar vast?"

Na 4 maand keert Petrus eindelijk terug.

"Ja", zegt hij, "jullie kunnen trouwen in de hemel."

"Dat is geweldig!" zegt het koppel, "maar we vroegen ons af, wat als het ons huwelijk niet werkt?"

Kunnen we dan ook een scheiding aanvragen in de Hemel?"

Petrus wordt woedend en gooit zijn papieren op de grond.

"Wat is er?" vraagt het koppel angstig.

"Kom schreeuwt Petrus, "Het kostte mij drie maanden om een priester te vinden in de hemel! Heb je enig idee hoe lang het zal duren voor ik hier één advocaat vind?"

NIEUWS UIT HET BATALJON

Na het opnemen van resterend verlof en overuren start 3 Para het jaar 2013 de tweede week van januari. Iedereen vindt elkaar terug en na het uitwisselen van welgemeende wensen begint een druk jaar, er zijn geen andere bij de para's.

Op 16 en 17 januari is er in het Centraal station te Antwerpen een tweedaagse promotiecampagne voor de werving van kandidaat parachutisten. De VrKr is daar op bezoek geweest en zag mooie demonstraties, rappels, death ride's en static shows. Bedoeling was geïnteresseerden te vinden voor de job-dag van 23 januari en dat is gelukt. Door deze actie zijn er dubbel zoveel ingeschreven en dagen er 193 jonge mensen op voor meer informatie te Tielen. Daarvan zijn er 69 die een verbintenis aangaan, 42 starten in april, 24 in september en 3 op een ander moment met de opleiding, succes gewenst aan alle kandidaten al ligt de bal in eigen kamp zoals we allemaal weten.

Intussen vertrekt er op 4 februari een peloton van de 22 Cie naar Noorwegen om met de Nederlandse mariniers aan

Death Ride vanaf het Centraal Station te Antwerpen, geslaagde wervingscampagne.

wintertraining te doen, ze zullen in het hoge noorden blijven tot 9 maart. Er is mij een artikel beloofd. De laatste week is er P3, een sprongweek voor de 17 Cie en het Pl Verkenners, hetzelfde de eerste week van februari voor de 21 Cie en de Snipers. Behalve ballonsprongen zijn er vliegtuigsprongen op

de Hechtelse Heide en de Hoeverheide te Leopoldsburg en op het vliegveld van Weelde.

De laatste twee weken voeren de Cie's telkens een week speciale operaties en een FTX per Cie uit. Raids, recce patrouilles, hinderlagen, tactische bivak's en vooral veel marcheren bij dag en nacht.

Intussen zijn we maart en op 8 maart ontvangt het bataljon zijn petekind 'De Mast'

Te Tancos ligt het vliegplein naast de kazerne, op de voorgrond het wachtlokaal, op de achtergrond stijgt een C130 op.

Allemaal netjes geopend in de Portugese lucht

een school voor bijzonder onderwijs uit Kasterlee. De kinderen vinden er een koor-denpiste, een luchtpiste, een hindernispiste waar ze hun hart aan kunnen ophalen. Rondritten met militaire voertuigen, camouflage van het aangezicht en een avonturen-omloop maken de dag goed gevuld.

De tweede week van deze maand staat er een sprongkamp in Portugal op het programma, twee Cie's de 17e en 21e met de Staf van het Bn nemen deel. Per para worden 2 à 3 sprongen uitgevoerd op de DZ's van ARRIDIADO en SILVEIRA. Er is ook een stormlanding op SANTA MARGARIDA een reserve vliegveld in de buurt. Samengevat was het goed weer en slecht eten.

En was men totaal afhankelijk van de luchtcomponent. Het was namelijk een oefenperiode van de 15e Wing, zij bepaalden het programma en het bataljon moest zich aanpassen. Minpunt zijn enkele zware gekwetsten, wij wensen hun snel beterschap en hopen dat zij vlug terug de rangen mogen vervoegen.

De laatste week van maart en de eerste week van april is er een groot schietkamp in het zuiden van Duitsland. De Amerikanen beheren hier het grootste oefenkamp in Europa, GRAFEN-

WOEHR Training Area. Het is de tweede maal dat 3 Para hier te gast is. Deze maal is het een Brigade kamp, ze zijn er samen met 2 Cdo en elementen van de Genie, Artillerie en Medische dienst. De Staf van de Lichte Brigade leidt de oefening.

Ze logeren in het kamp Aken en vinden dat spijtig want in het buurkamp Algiers heeft de bekendste GI van Amerika zijn legerdienst vervuld, al heeft men naar verluid veel jonge parachutisten moeten uitleggen wie Elvis Presley wel was.

Doel van het kamp was tot op echelon Cie oefeningen uitvoeren met scherpe munitie, alle wapens komen aan bod. Een van de Cie's voert ook een raid uit en de andere Cie neemt deel bij een Bn aanval met 2Cdo. Tijdens deze aanval is er CAS (Close Air Support) van de luchtmacht en CCA (Close Combat Attack) van Heli's. Alle registers worden dus opengetrokken.

Wat er niet meer wordt opengetrokken zijn blikjes bier, net als bij alle grote oefeningen is dit een alcoholvrij kamp, en er is ook geen uitstap voorzien. Deze kampen kosten handenvol geld en elk uur moet benut worden om te trainen. Van dit kamp is er ook een artikel onderweg.

Geen bier is gebruikelijk de laatste jaren, het is een andere generatie. Vroeger zocht men elkaar op bij een goede pint en dat kon al eens uit de hand lopen bij enkelingen. Nu is er een fenomeen dat de jongens zich in hun vrije tijd terugtrekken met hun moderne middelen,

ipads, laptops en andere computertoestanden. Nefast voor de sfeer, misschien vindt men in de nabije toekomst een gulden middenweg.

De aandachtige lezer zal opgemerkt hebben dat er weinig over de 22 Cie is gemeld, dat wordt goedgeemaakt in een volgende aflevering.

Pol Ooms

Locatie van het schietkamp Grafenwoehr in het noorden van Beieren, tegen de grens met Tjechië.

Het volgende dient met het nodige ironie gelezen te worden, Yves Coppieters een oud officier van 3 Para uit de jaren '60 heeft dit vertaald. Het origineel is een 'rondstuurmail' van Amerikaanse origine. Een ouder wordende krijger zoekt argumenten om terug de wapens op te nemen.

MEN IS NOOIT TE OUD OM TE

Ik ben meer dan 60 jaar oud en het leger denkt dat ik te oud ben om op jacht te gaan op terroristen. Als ge ouder zijt dan 42 kunt ge niet meer bij het leger. Zij zien de ganse zaak 100% verkeerd. In plaats van 18 jarigen naar het strijdtoneel te sturen zouden zij ons, ouwe venten, moeten inschakelen. Men zou een militaire eenheid niet mogen vervoegen als men geen 65 jaar oud is.

Om te beginnen, onderzoekers beweren dat 18 jarigen om de 10 seconden aan seks denken. Ouwe venten denken maar een paar keer per dag aan seks, wat ons toelaat meer dan 28.000 seconden tijd over te hebben om ons te concentreren op de vijand.

Jonge gasten hebben niet lang genoeg geleefd om gezondheidswalen te hebben, en een zieke soldaat is een gevaarlijke soldaat. "Mijn rug doet zeer, ik kan niet slapen, ik ben vermoeid en hongerig". Wij zijn normaal slecht gezind en ongeduldig, en waarschijnlijk als ze ons toelaten om sommige klootzakken neer te knallen die het absoluut verdienen, dan zouden wij ons beter voelen en zouden wij een tijdje ophouden met zeuren.

Een 18 jarige kruipt niet graag uit zijn bed vóór tien uur. Ouderen staan altijd vroeger op om te plas-sen, eens opgestaan kan ik niet meer slapen, dan kan ik even goed een fanatieke hoerenzoen neer-schieten.

Indien ik gevangen word genomen zal ik de zaak niet verpesten: als ik mijn naam, rang en stamnummer moet opgeven zal het een lastige hersenpijniging worden.

En opleidingskamp is ook eenvoudiger voor oude rakkers. Wij zijn gewoon dat op ons geroepen en getierd wordt en wij zijn zacht eten gewoon. Wij hebben ook door de jaren heen wapens leren appreciëren als uitvlucht om niet thuis te moeten blijven, ver van geroep en getier.

Men kan ook de hindernissenpiste wat eenvoudiger maken... . Ik ben in gevechtssituaties geweest en heb nooit langs een 5 meter hoge muur een koord zien hangen, en ik heb nooit na een aanval moeten pompen.

Alsook al dat geloop, nutteloos energiever-spilling... . Nog nooit heb ik iemand rapper zien lopen dan een kogel. Een achttienjarige heeft de wereld voor zich. Hij leert nog zich te scheren, een conversatie te hebben met een schone meid. Hij heeft nog niet beseft dat zijn vestkap niet dient om zijn ogen te bedekken voor de zon, maar om zijn kale achterhoofd weg te steken.

Er zijn dus vele redenen om onze jonge gasten thuis te houden in plaats van ze naar gevaarlijke situaties te sturen. Laat ons, oude rakkers, de terroristen op-jagen. Wat de vijand zeker niet wil zien, is een stel oude zakken met slechte bedoelingen en automatische wapens, die goed weten dat hun beste jaren reeds vervlogen zijn.

(Gelieve deze tekst in grote druk af te printen zodat onze leeftijdgenoten deze kunnen lezen.)

Wij behouden goede relaties met de andere vaderlandslievende verenigingen in onze regio. De KNVRO, met Voorzitter en lid van onze VRKr, Lt Kol (Res) Marc Nuyens heeft iets te vieren en iets te melden. Gaarne maken wij er plaats voor in ons clubblad.

Pol

KNVRO-KEMPEN viert haar 75ste verjaardag op zaterdag 11 mei 2013

Samen met de Confederatie van Turnhoutse Oudstrijders & Vaderlandslievende verenigingen, viert de Turnhoutse vereniging van reserveofficieren de 75ste verjaardag van haar oprichting op zaterdag 11 mei 2013, ter gelegenheid van de plechtigheid ter herdenking van het einde van Wereldoorlog II en de bevrijding der kampen.

Hoewel NVRO (Nationale Vereniging van Reserveofficieren) pas werd opgericht in 1935, werd de eerste reserveofficier al bij Koninklijk Besluit in 1888 benoemd. Dit betekent dat het statuut van reserve-officier dit jaar al 125 jaar bestaat. Begin van de jaren 1900 schatte de toenmalige Minister van Landsverdediging de behoefte aan reserveofficieren op 1200. In 1902 telde ons land er amper 179.

Onze vereniging van reserveofficieren werd opgericht op 18 mei 1938 als afdeling van de “Vlaamse Vereniging van Reserve Officieren” met als eerste voorzitter en medestichter de reserveluitenant ir. Jos VAN TICHELEN, toenmalig technisch directeur van de pannenfabriek TUCA.

In deze jaren van toenemende spanning en mobilisatie telde onze vereniging tal van bekende namen uit Turnhout en omgeving zoals baron De Borrekens, de dokters Proost, Van der Looek, Berghmans, apothekers Cornil en Bauweraerts, Van Mierlo, ... en als erevoorzitter burgemeester Van Hoeck. De jonge vereniging werd door het stadsbestuur van Turnhout betrokken bij de plechtige ontvangst van het 8ste Linieregiment op 20 en 21 Mei 1939, het eerste garnizoen van de in 1938 voltooide kazerne te Turnhout.

Bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog waren de meeste reserveofficieren gemobiliseerd en namen ze deel aan de 18-daagse veldtocht; velen werden krijgsgevangen genomen. Ook onze eerste naoorlogse voorzitter, burgemeester en senator Frans Tanghe, was van de partij als jonge reserveonderluitenant. Velen werden lid van het verzet. Onze voorzitter Jos VAN TICHELEN werd einde 1942 opgepakt door de Gestapo en belandde na vele gevangenschappen en kampen in Bergen-Belsen waar hij drie dagen na de bevrijding van het kamp op 19 april 1945 overleed.

Na de tweede wereldoorlog draaiden de activiteiten van onze kring op een laag pitje, maar begin 1961 werd onze vereniging nieuw leven ingeblazen, mede op initiatief van erecommandant Gust Verbruggen, die vele jaren manusje van al was in onze vereniging. Ook ons huidige bestuurslid ereluitenant-kolonel Eddy Van Gorp speelde als S3 een belangrijke rol.

Van 1961 tot 1973 was Luitenant-kolonel(R) en senator Frans Tanghe (+2002) de eerste naoorlogse voorzitter. Van 1973 tot 1982 was de voortijdig overleden (+1987) Kapitein-commandant(R) Fons Van Asten de voorzitter, die met enkele andere leden regelmatig deelnam aan sportieve militaire acti-

viteiten. Onder het voorzitterschap van Luitenant-kolonel Rob Coninckx (+1999), van 1982 tot 1987, werd een akte van peterschap door het OC Nr 3 te Turnhout verkregen. Tijdens het voorzitterschap van ereluitenant-kolonel Staf Wijnen, van 1987 tot 2000, verkreeg onze vereniging de titel “koninklijk” in 1988 en vierden wij ons 60-jarig jubileum in 1998. In 2008 vierden we ons 70-jarig jubileum.

In 1993 werden wij geconfronteerd met de opschorting van de dienstplicht in 1993 en de sluiting van het OC Nr 3 te Turnhout. Mede dank zij de inzet van Staf en zijn toenmalige bestuursleden, betekende dit niet het einde van onze vereniging, maar een nieuwe start. Dank zij de steun van het 3 Bn Parachutisten te Tielen kunnen wij onze werking verder zetten en tellen wij nu nog altijd 78 leden. Conform onze statuten staan wij ook open voor de “nieuwe” reservisten, die Defensie sinds enkele jaren rekruteert. Sinds dit jaar, door de wijziging van de statuten van KNVRO, kunnen ook andere reserve- of oud-beroepsmilitairen lid worden. Sedert 2000 is Ere Luitenant-kolonel Marc Nuyens voorzitter van KNVRO-KEMPEN.

Meer info over KNVRO-KEMPEN vindt u op de link via de website <http://users.telenet.be/knrokempen> of via de website www.knvro.be

In samenwerking met de oud-voorzitter van de Confederatie van Turnhoutse Oudstrijdersverenigingen, Commandant b.d. Toon Jacobs, tevens lid van onze vereniging, werd van het Turnhoutse stadsbestuur de toelating bekomen om de viering van het einde van Wereldoorlog II en de bevrijding van de kampen, en ook onze viering 75 jaar te houden op zaterdag 11 mei 2013.

Programma van de viering:

1400 Hr:	Samenkomst in het Cultureel Centrum “De Warande”
1401 Hr:	Optocht via St-Antoniusstraat, Leopoldstraat, Gasthuisstraat tot de Grote Markt – onder begeleiding van een 10-tal militaire voertuigen uit WO II (waaronder enkele lichte pantsers)
1430 Hr:	Eucharistieviering ter nagedachtenis van de gesneuvelden in de St-Pieterskerk
1530 Hr:	Bloemenhulde + “Last Post” aan het monument Zegeplein
1600 Hr:	Academische zitting in Raadszaal Stadhuis Receptie opgeluisterd door een dixielandorkest met muziek uit de oorlogsjaren Fototentoonstelling geschiedenis KNVRO-Kempen en oude beelden van het 8 ^{ste} Linierement (eerste garnizoen in de kazerne) en een kleine tentoonstelling legermateriaal door de Turnhoutse Vereniging voor Legermateriaal.
1700 Hr:	Receptie

Tijdens het ganse programma vanaf 1430 Hr is er een static show van de oude militaire voertuigen voor het stadhuis.

Ere Luitenant-kolonel Marc Nuyens

Een PARA-PELTON

In de jaren 60-70 hanteerde het Regiment Para Commando het 15 maanden systeem. Het bataljon rekruteerde in één klap al zijn manschappen en die werden allen samen opgeleid, gebrevetteerd en zwaaiden samen af. De mannen in de pelotons bleven dus 15 maanden samen en dit smeedde een sterke band.

Hier het verhaal van zo een peloton. De mannen komen uit alle hoeken van Vlaanderen, ze worden ingedeeld in kamers van 8 te Lombardzijde, krijgen daar een bed en een kast en de nodige uitrusting

Tijdens de gevechtstesten is het 200 m mandragen een onderdeel van de proeven, het moet binnen de minuut worden afgelegd en de kameraad is 'ongeveer van het zelfde gewicht'.

dat ze 15 maanden zullen houden.

Ze leren koorden en hindernispiste tegen tijd, marcheren, met wapens omgaan en alle andere zaken die een militair moet kennen. Wat vooral een sterke band smeedde zijn de Road Works en Speedmarsen. Er wordt aangemoedigd dat de sterkere de minder sterke helpen, materiaal overnemen een duwtje geven. Minder sterke mannen die het beste van zichzelf geven worden aanvaard, sterke mannen die weigeren te helpen worden uitgesloten. De tucht is streng, om 6 uur wordt er gewekt om 22 uur is er appel aan bed, 15 maanden lang. Alle verplaatsingen gebeuren in looppas, ze groeten iedereen die een rode muts draagt en alles staat in het teken van die rode muts. Als ze die behalen, gebeurt de

uitreiking tijdens een grote plechtigheid, in aanwezigheid van hun familieleden. Voor het eerst in hun leven wordt er voor hen geapplaudisseerd vooral door oudgedienden die goed weten welke inspanningen ze hebben moeten leveren om daar te staan.

Daarna gaan ze naar Marche-Les-Dames om het brevet commando te behalen, logeren vier weken in een aftandse tent op een strozak aan de Maas naast een drukke spoorweg. Rotsbeklimmen en afdalen, amfibische training, bivaks overal waar er plaats is voor het M56 tentje, marcheren met zware rugzak bij dag en vooral bij nacht met als kroonstuk een week in het mooie Corsica waar het zeer warm is en er hoge bergen zijn. Voor velen onder hen ook de eerste maal dat ze in een ander land te gast zijn. Beloning is het driehoekig commando brevet, populair 'den dolk' genoemd, dat ze fier op hun mouw naaien en er de rest van hun leven trots op zullen zijn.

Dan komt Schaffen de school voor het valschermspringen, iets waar ze allang naar uitkijken. De procedures worden er ingepompt, alles gebeurt op een Ready Go. Na een week rollingen komen de sprongen, eerst uit de ballon,

later uit de C119. Eerst zonder materiaal dan met aflatbaar materiaal en ook bij nacht. Weer wordt er fier een brevet op het uniform genaaid.

Voor hen die dachten dat het nu wel welletjes was is er slecht nieuws, vanaf nu is het geen opleiding meer maar het echte para commando leven. Terug in Lombardzijde begint de operationele fase, iedereen

Een hoogtepunt is de uitreiking van de rode muts, hier Pl A te Schaffen in 1971 tijdens een grote show.

krijgt een functie en wordt daarop getraind, machinegeweer schutter, blindicide schutter of bevoorraders, radio man, chauffeur en dit alles in sectie en pelotonsverband. Ze springen nu uit vliegtuigen, niet voor een brevet, maar om een opdracht uit te voeren. Als ze uit weekend komen staat er op maandag steevast een roadwork of speedmars op het programma om een en ander uit het lichaam te zuiveren. Ze nemen deel aan allerlei grote oefeningen in de Ardennen of in Duitsland. Als ze ongeveer een jaar binnen zijn gaan ze naar Otterburn op de grens tussen Engeland en Schotland waar alles wat ze geleerd hebben met scherpe munitie wordt uitgevoerd.

Typisch tafereel van een kamer tijdens onderhoud bewapening. Al deze mannen waren aanwezig tijdens het bezoek aan hun kameraad.

De laatste week voor ze afzwaaien staat er een mars van 80 km op het programma, ze marcheren voor de laatste keer samen, van Kortrijk naar Lombardsijde, beleven een onvergetelijke afscheidsdrink met veel blaren en stijve spieren. Tientallen pelotons en honderden para commandos herkennen dit relaas, sommigen hebben het geluk om een AMF maneuver mee te maken anderen doen eerst CE Para de daarna CE Cdo maar in grote lijnen is dit het verhaal van een para commando peloton uit de koude oorlog toen de dienstplicht nog bestond. Na het afzwaaien verdwijnt iedereen in alle richtingen van de samenleving, maar de band blijft. Na een tijdje zoekt men elkaar op, reünies noemt men zo iets.

In 1971 is er zo een Pl in de 22 Cie het Pl A, ik ken het want ik maak er deel van uit. Na twintig jaar

Pl A na 35 jaar terug samen tijdens de investituur RSM van hun makker. Rode muts fier op het hoofd en een halfuurtje de buikspieren wat opspannen

vinden ze elkaar terug voor een eerste reünie, ze blijven contact houden met elkaar zonder de deuren plat te lopen. Als ik RSM wordt in 3 Para komen ze samen en marcheren onder leiding van hun oude sergeant mee in het defilé, een schitterend moment. Maar het leven gaat verder ze worden ouder en er zijn al twee van hen overleden. En dan gebeurt er iets, een van hen wordt ziek, kanker. Zijn wens is zijn kameraden nog eens samen te zien, zijn zoon neemt contact. En weer komen ze samen, hun zieke kameraad leeft helemaal op als hij zijn oude makers ziet, hij staat ze op te wachten met de rode muts op het hoofd. Het is gaat niet goed met hem maar zijn maten zien dat hij goed en liefdevol

wordt verzorgd door zijn echtgenote, zijn kinderen en andere familieleden. Er staat een grote koffietafel klaar en al vlug worden er anekdotes verteld over de onvergetelijke vijftien maanden nu 42 jaar geleden. Ik ben fier dat ik van dat peloton deel mag uitmaken.

Robert Payne ik hoop dat je sterkte vindt met ons bezoek, blijf vechten tegen de ziekte, je bent een harde ik heb je bezig gezien destijds.

Chris Bruyninckx, bedankt dat je iedereen optrommelde om onze wapenbroeder te bezoeken.

Kameraden van het peloton jullie laten zien dat spirit en kameraadschap echt bestaan.

Pol Ooms

ALGEMENE VERGADERING 2013

Jaarlijks moet elke Regionale een Algemene Vergadering inrichten, dit jaar was dit gepland op 27 januari. Met de lezersbrief van 16 oktober werd deze vergadering aangekondigd en kandidaat bestuurleden werden verwittigd dat men voor 26 december 2012 zijn kandidatuur moest kenbaar maken. Dat is de voorgeschiedenis, er zijn geen nieuwe kandidaten en het oude bestuur was nog bereid er een jaartje bij te doen, dus een stemming was overbodig.

Voor de vergadering zelf hebben we de Bar OOffr mogen lenen, Ritten Gillebert heeft voor een berg hout gezorgd en dus geeft de open haard een gezellige warmte. De dames maken de toastjes klaar wanneer de mannen de vergadering officieel openen met een overzicht van de financiën.

Elk jaar kunnen wij op onze Dames rekenen met het klaarmaken van de hapjes, bedankt Dames

Ook harde werkers achter de toog, hier Rik Guillems aan het werk.

Jos Verholen heeft weer prima werk verricht, de boekhouding is nauwgezet gecontroleerd door Jos Testelmans, Jacky Belmans, Marcel Neyrinck en correct bevonden. We zitten weer een beetje beter in de slappe was, wat wil zeggen dat we financieel gezond zijn maar niet superrijk. Deze goede situatie is er door te letten op de kleintjes, een gewoonte die we van onze voorgangers hebben overgenomen, houden zo, en bedankt Penningmeester. Jos neemt het woord, bedankt voor het applaus en deelt mee dat hij gaarne nog één jaar onze penningmeester zal zijn maar dat het tijd wordt dat de fakkel wordt doorgegeven. We moeten dus op zoek naar een nieuwe

penningmeester, het feit dat we een gezonde situatie hebben maakt dit misschien gemakkelijker; Na het kasoverzicht wordt het oude Bestuur voor één jaar meer aanvaard en volgt de klassieke Nieuwjaarspeech van de voorzitter. Hij overloopt het voorbije jaar met zijn hoogtes en laagtes en kijkt vooruit. Het tweede lokaal in orde brengen, een terras tussen beide lokalen zijn de hoofddoelen kwestie infrastructuur. We organiseren mee de Algemene Vergadering van het ANPCV te Tielen op 1 maart. Busreis op 1 juni in de vroege zomer, organiseren een tuinfeest in de late zomer en sluiten het jaar af met het klassieke Korpsmaal in de late herfst. René Mast heeft intussen de Nieuwjaarscocktail klaar en we heffen het

De Voorzitter tijdens de jaarlijkse 'State of the Union'

glas op ieders gezondheid. De dames hebben de toastjes klaar en het wordt een gezellige bijeenkomst. Hopelijk is iedereen er volgend jaar weer bij in leven en welzijn.

Pol Ooms

De AV is toch vooral een gelegenheid waar oude kameraden elkaar nog eens opzoeken, Jacques Belmans, Paul Van de Wal, Stan Wynants verdoken achter Luc Cordoni, Fred De Paepe en Michel Drees. Samen zo een 150 jaar in 3 Para.

Als je deze kan navertellen, ben je een topper . ..

Een man staat voor de rechter omdat hij zijn vrouw heeft doodgeslagen.

Rechter: 'Dat is een zwaar misdrijf, als u verzachtende omstandigheden kunt aantonen wordt de straf niet zo hoog'.

De man: 'Ze was dom, ik moest ze gewoon doodslaan'.

De Rechter: 'Dat is niet echt een verzachtende verklaring van u, als u echt niet levenslang achter tralies wilt zult u met iets beters moeten komen.'

Waarop de man verklaart:

We woonden in een flat. Op de 12e verdieping woonde een gezin met 2 kinderen, het was gewoon zelig. Ze waren heel klein. De zoon van 12 was maar 90 cm en die van 19 was maar 85 cm . Op een dag zei ik tegen mijn vrouw 'dat is toch zelig hè, die kinderen van die mensen'.

'Ja', zegt mijn vrouw, 'dat zijn pyrineën'.

Ik zeg: 'je bedoeld pygmeën'.

'Nee', zegt ze, 'pygmeën dat is dat wat onder de huid zit waar je sproeten van krijgt'.

Ik zeg: 'dat is pigment'.

'Nee', zegt ze, 'pigment dat is waar de oude romeinen op schreven'.

Ik zeg: 'dat is perkament'.

'Nee', zegt ze, 'perkament is als een dichter iets begint en niet afmaakt'.

'Edelachtbare U kunt zich voorstellen dat ik niet van plan was te zeggen dat het fragment is. Ik ging dus in mijn stoel zitten en las mijn krantje. Plotseling komt mijn vrouw met de volgende zin en ik denk: ze is rijp voor het gesticht...'

'Schat kijk eens', ze maakt een boek open en laat een stuk tekst zien. 'Het zonnedak van de handtas was de lerares van pooier 15.'

Ik neem het boek en zeg: 'Maar schat, dat is frans daar staat: 'La Marquise de Pompadour est la Maitresse de Louis XV.' Dat betekent: De Markiezin van Pompadour was de minnares van Lodewijk de 15e'.

'Nee ' zegt mijn vrouw, 'dat moet je letterlijk vertalen. 'La marquise- het zonnedak, Pompadour - de handtas, la maitresse- de lerares, Louis XV - de pooier.' Ik moet dat toch weten, ik heb extra voor mijn franse les een legionair in dienst gehad.

' Ik zeg: ' je bedoelt een lector'.

'Nee', zegt ze, 'Lector is een griekse held'.

Ik zeg: 'dat was Hector en dat was een trojaan '.

'Nee', zegt ze, 'Hector is een vlaktemaat'.

Ik zeg: 'dat is een hektaar'.

vervolg op Blz 19

Edgard Tresenie een van onze trouwste leden, bezorgde mij een krantenartikel in verband met zijn broer, vermist tijdens de Koreaanse oorlog. Het verhaal is te belangrijk om het met een kopie van een krantenstuk in ons blad op te nemen. Daarom schakelden we Jos Verhoben in en krijgen dus een mooie, ontroerende reportage. Bedankt Jos en bedankt Edgard.

Pol

ONZE “ In illo “ – REPORTER OP BEZOEK

Edgard Tresenie bij het monument van de Korea Vrijwilligers op het paradeplein van 3 Para te Tielen.

In illo: De recente en zoveelste verbale (her) opflikking van de in feite nooit beëindigde Koreaanse oorlog 1950-1953 is het bewijs dat de “Koude Oorlog” nog steeds bestaat, zij het ver van huis en met andere spelers dan we eerder waren gewend. Vooral door zijn strategische ligging blijft het schiereiland Korea (zowel Noord als Zuid) de aandacht trekken van de klassieke grootmachten. Politieke nieuwsberichten over Korea trekken altijd onze aandacht, zeker als er dreigende taal wordt gesproken. Het 3de Bataljon Parachutisten is niet zo maar vaandeldrager van de Korea-traditie. Deze recente nieuwsberichten zijn dan ook de directe aanleiding om Edgard Tresenie aan het woord te laten, broer van **Victor Tresenie**, één van de nog steeds 5 vermisten uit de Koreaanse oorlog begin de jaren 1950.

Edgard is een gewezen paracommando en fervent lid van onze Vriendenkring. Het Kwartier Pierre Gailly, wel gekende thuisbasis van 3 Para, lijkt me de meest geschikte plaats om Edgard te ontvangen voor deze reportage. Als start begeven we ons naar het paradeplein en houden we even stil voor een moment van ingetogenheid aan de monumenten voor de gevallen kameraden van Korea en 3 Para.

“VERMIST IN KOREA”

In illo: Wie is EDGARD Tresenie en wie was VICTOR Tresenie?

Edgard: We zijn (waren) rasechte Limburgers. Wij zijn er dus geboren en getogen. Onze ouders echter waren afkomstig uit het Brabantse (vader 1897-1945) en uit Oost-Vlaanderen (moeder 1905-1968). Ze leerden elkaar kennen begin de jaren '20 van vorige eeuw en huwden in 1922.

De Grote Oorlog, zoals men WO I is gaan noemen, was nog maar enkele jaren achter de rug en er was nog niet overal voldoende werk. De koolmijnen, toen in volle ontginning, trokken volk aan uit zowat alle windstreken. Na hun huwelijk emigreerden mijn ouders als het ware ook naar de mijnstreek en kwamen terecht in het Genkse. Vader koos voor het vak van mijnwerker, kwam ondergronds terecht wat niet meer of niet minder betekende dan “kolen delven”, hard labeur dus. Zoals dat toen ging werd er ook onmiddellijk aan gezinsuitbreiding gedaan. In een hels tempo volgden de kinderen elkaar op. Vader en moeder, samen met hun kroost gingen vrij vlug behoren tot de grote gezinnen, méér nog, bij de héél grote gezinnen. Cijfers zeggen hiervoor méér dan woorden: Uiteindelijk zouden er 18 kinderen geboren worden waarvan er helaas vijf vroegtijdig zijn overleden. Victor was de vierde- ikzelf de jongste van negen jongens. Verder waren er dus nog vier meisjes. De lezer zal begrijpen dat het bij ons dagdagelijks werkendag was. Twintig jaar ondergronds labeur begon voor vader stilaan zijn tol te eisen. Hij werd op zeker ogenblik geconfronteerd met longproblemen, wat men toen “stoflongen” noemde. Ook de moeilijke oorlogsjaren waren nog zijn deel, totaal uitgeput stierf vader in 1945.

Familiefoto van het gezin Tresenie, bovenste in witte cirkel is Victor, onderste in witte cirkel is Edgard.

In illo: Jij was toen slechts vier jaar oud Edgard?

Edgard: Inderdaad, ik ben geboren op 25 maart 1941. Ik volgde de lagere school tot mijn veertiende jaar. Dat ging zo in die tijd. Verder studeren zat er voor ons niet in mede door onze familiale omstandigheden, niet zo moeilijk te begrijpen voor kinderen uit een bijzonder groot gezin waarvan vader was overleden. Ik kan de lezer verzekeren dat het voor ons niet zelden een kwestie was van te overleven... wat niet altijd zo gemakkelijk was. Hebben is hebben was dan het motto... en ja... dat mondde wel eens uit tot schermutselingen aan

tafel. Na het lager onderwijs werd ik bouwvakker zoals enkele van mijn broers.

In illo: En toen wenkte de militaire dienst?

Edgard: Onmiddellijk na de tweede wereldoorlog begon er als het ware een nieuwe oorlog. Nieuw in de werkelijke zin van het woord, namelijk de "Koude Oorlog". Oost en West hadden de gewonnen koek als het ware pas verdeeld en ze begonnen elkaar angstvallig te beloven. Aan bekwame militairen had men nooit genoeg was een les die men geleerd had uit WO II. Van vrijstellingen was toen

Enkele foto' van Edgard tijdens zijn dienst bij de para-commandos

Edgard in het midden, te Kamina

Als TS in een Recce jeep

Edgard tweede van links, helpt mee met het villen van een antilope.

Edgard klaar voor een sprong uit C119, de despatcher op de achtergrond, met korte broek, is Rik Thijs. Rik is ook Korea vrijwilliger en heeft samen met Victor in Korea gediend. Rik Wouters, zie onze reeks, Van Heppen naar Korea was ook in die periode te Korea.

geen sprake. Gebeurlijk waren er dan ook wel eens meerdere zonen uit een groot gezin samen onder de wapens. Ofschoon mijn ouders al vrij vlug een groot gezin hadden werden toch meerdere van hun zonen opgeroepen voor militaire dienst. Als jongste zoon van ons gezin was ik dus een klassieke milicien. Vooral mijn zucht naar avontuur inspireerde mijn keuze tot paracommando toen ik de alom gekende “drie dagen” in Brussel diende te passeren. Op fysiek vlak meen ik te kunnen stellen dat ik minstens tot de goede middelmaat behoorde. Ik werd dan ook kandidaat-paracommando, echter zonder hiervan thuis iets te vertellen. Ik slaagde in de testen en kwam terecht in het 1Para in Diest. We zijn dan begin februari 1960. Pas ingelijfd rees er een onverwacht probleem, Sectie personeel (veronderstel ik) van 1Para was niet in het bezit van een getekende toelating vanwege mijn ouders (zie ook onze “in illo” nr. 47 van april 2011) om zoon Edgard dienst te laten

nemen bij de paracommando's. Zo'n ouderlijke toestemming was wettelijk verplicht gezien men toen slechts meerderjarig was op de leeftijd van 21 jaar. Een Sergeant van 1Para, ook een oud-Koreaan en inmiddels reeds overleden, heeft mij hierin slim geholpen zodat moeder het daartoe bestemde formulier handtekende, zonder dat zij de inhoud ervan voldoende kende... Akkoord, ik heb toen de waarheid een beetje gesaboteerd, het was van mijnentwege plantrekkerij zoals wij dat thuis toen gewend waren en ik heb er niemand kwaad mee berokkend.

Ik kende geen problemen om de zo fel begeerde rode muts te halen, waarna wij quasi onmiddellijk vertrokken naar Kamina in voormalig Belgisch Kongo, en waar we ook onze sprongopleiding kregen en werden gebrevetteerd. Ik herinner me ook in Afrika het commando-kenteken te hebben ontvangen (zwarte driehoek met dolk), maar ik herinner me niet of wij hiervoor de klassieke oefeningen hebben gedaan zoals dat in Marche-les-Dames het geval was. Alleszins herinner ik mij niet een brevet te hebben ontvangen. Eenmaal volledig gebrevetteerd werden we ingezet tijdens de schermutselingen die de kop opstaken een weinig voor de onafhankelijkheidsdatum van Kongo. Pas onafhankelijk begonnen er weer nieuwe schermutselingen. Wij werden ook daarbij ingezet en verhuisden naar Rwanda-Burundi in augustus 1960. Onze diensttijd eindigde einde april 1961.

Ik hervatte mijn job als bouwvakker, zo ondermeer voor een buitenfirma in het pas gestarte Ford-Genk. Een kennis werkte er reeds effectief en porde me aan er ook te solliciteren. Zo gezegd zo gedaan, wat ik me later nooit heb beklagd. Ik kwam uiteindelijk in de afdeling logistiek terecht, weliswaar in drie shiften wat ik me ook weer niet beklagde telkens ik mijn loonafrekening ontving. Ik ging met brugpensioen in 1996.

In illo: Alvast bedankt Edgard voor deze inleiding, maar de klemtoon van ons gesprek zou liggen bij jouw vermiste broer Victor, vertel...

Edgard : Victor werd geboren op 14-07-1929. Na zijn lagere school werd hij ook mijnwerker, maar dan bovengronds. Hij deed 24 maanden verplichte legerdienst bij de Genie in Duitsland. Ik herinner mij hem als een vrij-stille jongen, allermint een opschepper. Pas afgezwaaaid begon de Koreaanse oorlog. Niemand in de familie had verwacht dat nu juist onze Victor opnieuw militair zou worden en dan nog als Korea-vrijwilliger. Gezien ons leeftijdsverschil van toch bijna twaalf jaar sprak hij ook met mij daar niet over. Het is ook mogelijk dat hij kandidaat-vrijwilligers ontmoet heeft van het eerste detachement toen die hun opleiding kregen in Leopoldsbuurg, wat niet zo ver hier vandaan is. Ook

Victor, 3° van rechts (witte pijl) te Korea. Foto dateert van 25 sep '51. Het bataljon bevindt zich dan te Chango Ri. Toevallig beschrijft Rik Wouters in deze aflevering van 'Van Heppen naar Korea' het verblijf te Chango Ri.

het supplement ten bedrage van 50 Fr per dag bovenop de gewone wedde, wat toen een serieuze loonsverhoging betekende, heeft hem zeker niet onverschillig gelaten. Daarbovenop stroomde door Victor's

aderen wellicht ook wel wat avonturiersbloed. Alleszins kende hij voldoende het militair gedoe vermits hij zijn legerdienst reeds achter de rug had.

Hij behoorde tot de eerste versterking en vertrok op 26 mei 1951 vanuit Kaulille richting Rotterdam, waar ze naartoe waren gebracht met autobussen. Eenmaal aan boord van het Amerikaans troepen transportschip, de "Langfitt" vertrok men voor een zes weken lange boottocht richting Pusan in Zuid-Korea. Hij behoorde tot dezelfde versterking als ondermeer Rik Wouters, oud-despatcher en oud-RSM van 3Para en schrijver van het Korea-verhaal in onze "in illo" (zie nr. 49 van dec 2011).

In illo: *Hoe was toen de stemming op het thuisfront? Gingen jullie Victor bijvoorbeeld uitwuiwen zoals dat nu zou gebeuren?*

Edgard: Er werd bij ons over zulke dingen niet teveel poespas gemaakt. Wij hadden gewoon geen tijd om daar bij stil te staan. Zelf was ik denkelijk nog te jong om me daar al vragen over te stellen. Iemand uitwuiwen...wat was dat? Ik trok wellicht liever op met mijn kameraden. Uiteindelijk waren wij gewend zowat in alles onze plan te trekken. Daarbij was een vertrek van Victor voor ons niets ongewoons, wij hadden hem voorheen al zo dikwijls op een gelijkaardige manier zien vertrekken...

In illo: *Hoe hield Victor zelf contact met het thuisfront...ontvingen jullie brieven van hem?*

Edgard: Moeder kon noch lezen noch schrijven. Zij was dus volledig afhankelijk van haar kinderen. Ik herinner mij niet ooit brieven van Victor gezien te hebben, laat staan dat hij er zou geschreven hebben. Als hij uitzonderlijk toch zou geschreven hebben dan zou het naar mijn oudste zuster Ludwina kunnen geweest zijn. Zij heeft hiervan echter nooit gewag gemaakt en is inmiddels reeds overleden.

In illo: *Het leven ging ondertussen verder, voor jullie hier, voor Victor aan het front. Volgden jullie het nieuws bijvoorbeeld via radio en gazetten?*

Edgard: Via kranten en de radio kwam er met mondjesmaat wel eens wat nieuws naarmate de oorlog vorderde. Veel tamtam werd daar niet over gemaakt. Zo er een Belgisch militair was gesneuveld

kwam daar gebeurlijk in een of andere krant een minuscuul artikeltje over, zelden groter dan pakweg vijf op acht cm. Méér aandacht hadden we voor het nieuws dat te horen en te zien was in de dorpsbioscoop. Vóór de film begon en vaak ook na de pauze kwam er allerlei nieuws, zelfs met bewegende beelden. Zo heb ik tweemaal Victor gezien achter zijn

De USS LANGFITT het troepentransportschip dat de eerste versterkingen naar Korea bracht. Aan boord Victor Tresenie en ook Rik Wouters en Rik Thijs.

M.30 tijdens bewegen- de nieuwsbeelden over de oorlog in Korea. Dat was voor mij natuurlijk wel opwindend. Vele dorpsgenoten gingen trouwens naar de bioscoop met de hoop om bekenden te zien.

In illo: Wanneer hoorden jullie over gekwetsten en eventueel gesneuvelden?

Edgard: Zoals ik al zei, dergelijk nieuws sijpelde maar met mondjesmaat door. Het kan zijn dat mijn broers het daarover met mekaar wel eens hadden, zelf werd ik daarbuiten gehouden.

Overschrijden van de Imjin, het Bataljon heeft tijdens de maanden juli en augustus '51 verscheidene malen de rivier overgestoken om aan de andere zijde zuiveringsacties uit te voeren, Victor heeft hier aan deelgenomen.

In illo: Tot er op zekere dag ook bij jullie bijzonder slecht nieuws kwam, namelijk de officiële melding dat Victor vermist was. Hoe ging dat?

Edgard: De datum kan ik niet meer achterhalen. De nare tijding zelf daarentegen blijft in mijn geheugen gegrift: In het voorjaar van 1952 stopte er op zeker ogenblik een auto voor onze deur waaruit een dame stapte. Samen met mijn moeder ging ik mee naar de deur. “Mevrouw” zei die dame heel beleefd, “Ik heb minder goed nieuws over uw zoon in Korea...Wij hebben namelijk bericht ontvangen dat hij vermist is”. Er volgde toen een akelige stilte... “Het leger zal alles in het werk stellen om hem terug te vinden, en de Amerikanen hebben beloofd ons daarin te helpen”, voegde die dame er aan toe. Ik worstelde direct met de gedachte wat ‘vermist zijn’ eigenlijk kon betekenen, als plotseling die dame opstapte. Mijn moeder sloot de deur en...dat was het dan.

In illo: Zo’n akelig nieuws moest natuurlijk verwerkt worden.

Edgard: We hielden ons altijd sterk met het gezegde ‘geen nieuws, is goed nieuws...’, wat toen voor ons dus niet opging. Op het oorlogsfront kan van alles gebeuren, dat is nu eenmaal de harde realiteit. Er zijn er die een goede engelbewaarder hebben, sommigen zelfs méér dan een, en men komt gezond terug. Anderen worden gekwetst, zwaar of minder zwaar, herstellen, geheel of gedeeltelijk, met of zonder restletsels, maar komen ook terug. Een andere categorie is deze van de gesneuvelden. Hun leven is dan definitief voorbij en meestal na de begrafening kan voor de nabestaanden het rouwproces alsdan beginnen. Maar dan is er dus nog die vierde categorie...deze van diegenen waarvan men zonder nieuws blijft...de vermisten dus. Het is dan een gissen naar wat er met de vermiste is gebeurd. Meestal blijft men zonder nieuws. Voor het thuisfront begint dan de periode van ‘hoop en vooral vrees ...’ Zoiets is ook een verwerkingsproces, maar dan meestal een van lange duur. Gevoelens van ‘een beetje hoop’ worden keer om keer weggedrongen door telkens tegenovergestelde gevoelens van ‘grote vrees’.

In illo: Wanneer en op welke wijze kwam het bericht dat Victor officieel als vermist was opgegeven?

Edgard: Veel nieuws van de legerinstanties hebben wij nooit ontvangen. Zonder mij de juiste datum of periode te herinneren begon mijn moeder maandelijks op zeker ogenblik een financiële tegemoetkoming te ontvangen van de Belgische Staat. Ik heb nooit geweten hoeveel dit betrof. Voor moeder en dus ook voor ons was dit vanwege de Belgische Staat de officiële erkenning dat Victor overleden was.

In illo: Vermiste personen waarvan de lichamen of lichaamsresten niet worden teruggevonden, worden hoe dan ook, met inachtneming van de bij Wet voorziene termijn, geofficialiseerd als zijnde over-

leden, en vervolgens als dusdanig genoteerd in de registers van de Burg Stand. Wanneer gebeurde dat voor Victor?

Edgard: Ik ben nooit op de hoogte geweest van dat soort dingen. De omstandigheden van de vermissing van Victor waren voldoende gekend gezien het gebeurde tijdens een militaire actie. Het is best mogelijk dat hij sneuvelde in het gevecht. Het is ook mogelijk dat hij gewond geraakte en gevangen genomen werd door de Chinezen. Mocht dit het geval zijn geweest is dit voor ons minder prettig nieuws vermits de Chinezen niet de gewoonte hadden gekwetste gevangenen mee te nemen. Zoals ik al eerder zei mag ervan uitgegaan worden dat de officialisering van Victor zijn overlijden moet hebben plaatsgehad samen met de periode dat moeder de financiële vergoedingen van Staatswege begon te ontvangen.

In dezelfde context herinner ik me een officiële plechtigheid voor Victor in 1997 in Genk, wat voor ons ook weer min of meer als bevestiging van zijn overlijden gold: Op zondagmorgen 26 oktober 1997 verzamelden familieleden, militaire- en burgerlijke instanties, oud-strijders, oud-Koreanen en sympathisanten zich op het kerkplein van de hoofdkerk van Genk. Onder de talrijke aanwezigen bevond zich ook de militaire attaché van Zuid-Korea, de Kolonel Kim Sung-Gon. Na de Kerkdienst onthulde de Kolonel een gedenksteen die voor deze gelegenheid bedekt was met het symbool van de Verenigde Naties. Julien Van Cauwelaert, Voorzitter van de Korea-Veteranen, loofde in een aangrijpende rede Victor Tresinie postuum voor zijn gedrag, moed en inzet tijdens de Koreaanse oorlog. Hij eindigde met een gepast slot: "Eindelijk heeft Victor de plaats verworven waar wij zolang naar getracht hebben en waar wij vanaf nu hem kunnen gaan groeten".

In illo: *Heb je door die officiële kennisgeving een bepaald hoofdstuk kunnen afsluiten en zo ja, waarvan dan de motivatie om toch verder te blijven zoeken?*

Edgard: Elke gesneuvelde is altijd wel iemands geliefde zoon, vader, broer, neef, een ver of een minder ver familielid, een buurman of gewoon een goede vriend. De verdwijning van mijn broer Victor heeft mij steeds bezig gehouden. Het was tenslotte toch onze zoon en broer, familiebloed dus. Een

Victor (rechts met geweer), de foto dateert van 3 okt '51, dat is een week voor de zware gevechten bij Haktang Ni.

sprankeltje hoop is er altijd gebleven, maar de realiteit is wat ze is, zeker na zovele jaren. Zelfs al zou er nooit nog iets teruggevonden worden van Victor zal ik absoluut geen spijt hebben van mijn inspanningen, al is het maar omwille van mijn eigen gemoedsrust.

In illo: *En toch blijf je verder zoeken Edgar?*

Edgard: Inderdaad. Na mijn pensionering kreeg ik meer tijd om mij te bewegen in de Vriendenkring (en) van oud-Paracommando's en Korea-veteranen. Dat opende voor mij natuurlijk gemakkelijker bepaalde deuren. Het gaf mij ondermeer de gelegenheid in contact te komen met heel wat veteranen waar ik dan naartoe kon met het verhaal over mijn broer. In 2006 had ik de gelegenheid om met de Veteranen slagvelden en meerdere kerkhoven in Korea te bezoeken. De vriendelijkheid en de dankbaarheid vanwege de Koreaanse bevolking jegens die landen die tijdens de hun oorlog deel uitmaakten van de UNO-troepen is mij toen sterk opgevalen.

In illo: *Ben je in jouw zoektocht al te weten gekomen wat jouw broer is overkomen, hoe hij vermist is geraakt?*

Edgard: Jazeker! Victor zou verdwenen zijn in de nacht van 25 op 26 januari 1952 onder de volgende

omstandigheden. Onder leiding van een onderluitenant maakt Victor deel uit van een patrouille bestaande uit 11 man. Ze hebben de opdracht nabij het dorpje Kojakkol aan de Imjin-rivier een Chinese voorpost op een heuvel te veroveren. In de pikdonkere nacht vordert Victor sneller dan de anderen en bevindt zich op zeker ogenblik 20 meter voor de anderen. Plotseling worden ze door de Chinezen onder vuur genomen en er volgt onmiddellijk een hevig gevecht. Victor wordt hierbij geraakt en valt op de grond. De patrouille voert meerdere manoeuvres uit op een 50-tal meters van de Chinese positie. Volgens andere bronnen is Victor geraakt door kruisend vuur van de twee partijen. Alleszins krijgt de patrouille bevel om zich terug te trekken wegens Chinese overmacht, met aandrang ten alle prijzen Victor mee te brengen. Gedurende meer dan een uur trachten 4 van zijn kameraden hem terug te vinden maar zonder resultaat. Bij dageraad krijgt een Amerikaanse patrouille de opdracht Victor alsnog te zoeken. Op 2 Km van het objectief komen ze ook in een gevecht verwickeld met de Chinezen. Hierbij worden 4 van hun mannen gekwetst. Ook deze patrouille dient zich terug te trekken wegens Chinese overmacht en om meer slachtoffers te voorkomen..

In illo: *En toch laat je de zaak niet los en zoek je verder?*

Edgard: In mijn vele gesprekken met oud-Koreanen is het mij opgevallen hoeveel versies van een bepaald gebeuren er kunnen opduiken. Dit is overigens ook te verklaren. De feiten dateren al van zovele jaren terug. De bronnen waaruit ze worden verteld kunnen heel verschillend zijn. Het is niet onlogisch dat de personen die het nu vertellen de feiten toen anders hebben ervaren in de emoties van hevige vuurgevechten.

Een verhaal is wat het is. Zoals ikzelf het hier weergeef kan het gebeurd zijn en is het dus onder die vorm ook geloofwaardig. Maar dan blijft nog de vraag: Is dit wel het echte verhaal...? Maar zo kun je ook blijven doorborduren natuurlijk.

In illo: *Ook Pieter De Crem, minister van Landsverdediging beloofde een hand toe te steken, Vertel...*

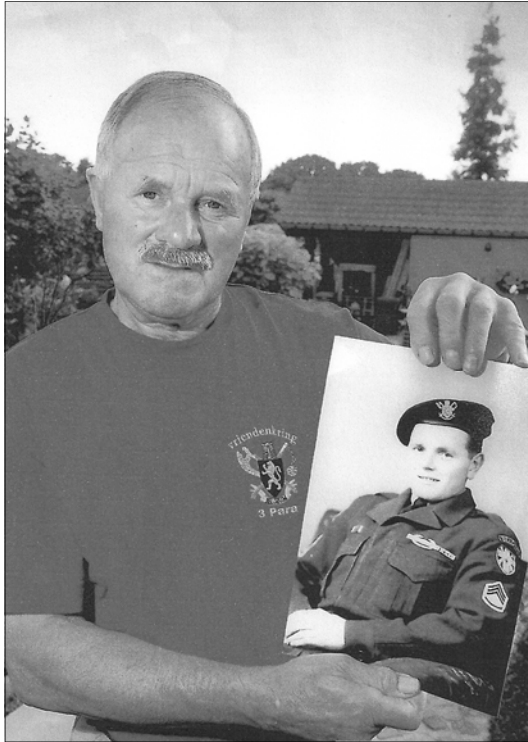
Edgard: In Zuid-Korea wordt nog steeds intensief gezocht naar vermisten uit de Koreaanse oorlog. Ik vernam dit van Minister De Crem zelf tijdens een tuinfeest op de Zuid-Koreaanse ambassade waarop ik was uitgenodigd. Hij wil een Zuid-Koreaans onderzoeksinstituut DNA-stalen van stoffelijke resten laten vergelijken met de DNA-stalen van familieleden van de nog resterende vijf Belgische vermisten.

Victor tijdens een verlofperiode, hij is de middelste van de vijf

In illo: *En wat is hierin nu de stand van zaken?*

Edgard: Ofschoon dit voorstel vanwege minister De Crem reeds dateert van augustus 2012 heeft tot op heden nog geen enkele familie van de 5 gekende vermisten een uitnodiging tot afname van een DNA-staal ontvangen. Toch hoop ik dat dit geen loze belofte is geweest. Maar er is onverwachte hoop. Op 7 april van dit jaar was ik aanwezig op de nationale herdenking van de overledenen in dienst na WO II, waaronder dus ook de Korea-gesneuvelden. Minister De Crem was niet aanwezig wegens belet, maar ik had wel de gelegenheid na de ceremonie een kort onderhoud te hebben met Luitenant-generaal Compennol. Tot mijn grote verbazing bleek hij kwetsieus DNA-dossier van de vijf vermisten vrij grondig te kennen. Hij had hierover al meerdere gesprekken gevoerd met de Minister en gaf ons dan ook nieuwe hoop dat deze zaak binnen afzienbare tijd alsnog vooruitgang zal vinden.

Edgard met een foto van zijn vermiste broer

(Redactie: intussen heeft Edgard een schrijven ontvangen vanwege het Ministerie van Landsverdediging met de melding dat het dossier opgevolgd wordt)

In illo: Een afsluitende vraag Edgard. Ons gesprek heeft me geleerd dat je ook wel realistisch bent. Maar stel dat er toch nog iets van jouw broer zou worden teruggevonden, al zijn het maar enkele restanten, hoe zou je dan jouw verhaal wensen af te sluiten?

Edgard: Zelfs nu nog, na zoveel jaren, zou het onze familie gemoedsrust geven mocht het lichaam van onze Victor, of restanten ervan alsnog kunnen gevonden en geïdentificeerd worden. Ik denk dat we pas dan het hoofdstuk definitief zouden kunnen afsluiten door hem een officiële rustplaats te geven.

In illo: In naam van onze lezers, van Vriendenkring 3Para en in eigen naam Edgard, gemeente dank voor dit meeslepend verhaal. Onze lezers kunnen thans ervaren dat er ook story's zijn zonder happy end. Dit was het

oorlogsverhaal van de familie Tresinie. Laat ons niet vergeten dat er door de eeuwen heen miljoenen van dergelijke verhalen bestaan waarmee evenveel miljoenen families werden en nu nog steeds worden geconfronteerd. Ik bewonder jouw moed Edgard, dit verhaal met de nodige sereniteit te hebben gebracht. Zoals afgesproken bezorg ik je enkele exemplaren van ons tijdschrift zodat ook jou naaste familieleden kunnen ervaren dat Victor nooit vergeten is.

Jos Verholen

vervolg van Blz 14

'Nee', zegt ze, 'hektar is een godendrank'.

Ik zeg: 'Dat is nektar'.

'Nee', zegt ze, 'dat is een rivier in zuid-Duitsland'.

Ik zeg: 'dat is de Neckar'.

Mijn vrouw: 'Ken jij dat lied niet 'Gauw graas ik aan de Nektar, gauw graas ik aan de Rijn', dat heb ik pas nog met mijn vriendin in duo gezongen'.

Ik zeg: 'in duet'.

'Nee', zegt ze, 'duet is als twee mannen met een sabel vechten'.

Ik zeg: 'dat is een duel'.

'Nee', zegt ze, 'duel is als een trein uit een donker berggat naar buiten komt'.

'Edelachtbare...toen heb ik de hamer genomen en haar doodgeslagen'.

Even stilte

Dan zegt de rechter: 'Vrijspraak! Ik had ze bij Hector al doodgeslagen!'.

SYNONIEM

woord dat men gebruikt in de plaats van een ander waarvan men de schrijfwijze niet kent

GROEPSWERK

mogelijkheid om fouten op de rug van een ander te schuiven

Pol Ooms en Rik Gillebert, twee gepensioneerde anciens van 3 Para, maken in 2009 een pelgrimstocht van Turnhout naar Santiago de Compostela.

Pol heeft een dagboek bijgehouden. Ze zijn intussen meer dan 1000 km aan het stappen en ver in Frankrijk. Ze zijn op kruissnelheid, in bloedvorm en sedert enkele dagen stappen ze steeds in gezelschap van andere pelgrims..

POL EN RIK NAAR JAAK deel 10

20 Mei, dag 48. Naar Sorges hoofdstad van de truffel*

Marie-Jo heeft een heerlijk ontbijt gemaakt. We eten samen met de Nederlanders en na een goede nachtrust is de sfeer redelijk goed. We hebben een lange etappe gepland, stappen langs de D67 zuidwaarts, na 3 km verlaten we de D67 en volgen een wandelpad door de mooie streek, er zijn weinig dorpjes zelfs geen gehuchten. Na een drietal uur stappen zijn we te Thiviers, een stadje. Ik raak in gesprek met een Duitser op de fiets, hij is Pelgrim maar volgt geen pelgrimsroute. Hij heeft van uit Parijs een lijn getrokken naar het zuiden en tracht die zo dicht mogelijk te volgen. Wij zijn de eerste Pelgrims die hij ziet, rare vogel of moet ik zeggen 'seltener Vogel'. Julien is nog steeds bij ons, een toffe kerel, altijd goed gezind en zeer humoristisch.

Het is warm vandaag en de route maakt veel omwegen, wij besluiten het zo kort mogelijk te houden en volgen de Route Napoleon, niet de historische tussen Cannes en Grenoble, maar de weg die werd gebruikt voor de inval in Spanje door Maarschalk Soult, we zullen er later nog over stappen wanneer we de Pyreneeën overgaan. We hebben een plaatsje geregeld in de gîte van Sorges er zouden maar twee plaatsen vrij zijn, toch zullen we trachten er met drie te logeren.

Bij aankomst zijn er al vier Pelgrims, mannen die we nog veel zullen zien, de Hospitalero maakt wel wat voorbehoud, er zijn nog maar twee plaatsen, maar Julien met zijn natuurlijke charme kan de man overtuigen dat hij op een matje wil slapen in de keuken, en er is geen probleem. Het wordt een van de mooie pelgrimsavonden, we maken kennis met onze medepelgrims tijdens een goed avondmaal dat de Hospitalero heeft gemaakt. Slapen met zeven grote mannen echter, allemaal tussen de 50 en 70 in een kleine ruimte op stapelbedden, allemaal moe en allemaal wat wijn op, is een luidruchtige gebeurtenis maar het gezelschap maakt veel goed.

Er is Paul Janssens een Belg uit Kapellen die we nog kennen van in Reims en Vezelay, hij wil de tocht heen en weer maken. Desiré is een Luxemburger uit Esch sur Alzette, hij laat door zijn vrouw via de GSM overnachtingen reserveren, een echte plantrekker. Philippe is een Canadees maar wordt liever aangesproken als Québécois, deze drie stappen al enige dagen samen. De vierde is Francis een Normandiër hij valt een beetje buiten de groep, maar is op zich OK.

Gegevens: Start 07:30, aankomst 15:00. Afstand 32 km, totaal 1076 km. AM: Mooi. PM: Zonnig-warm. Overnachting: Pelgrims-gîte van de APSJVV.

Te Sorges, de truffelstad vallen we in een internationaal gezelschap.

V.l.n.r. Pol, Rik, Paul Janssen een Belg uit Kapellen, Desiré uit Luxemburg, Philippe een Franssprekende Canadees, Julien een Franse Bask die in Bourgondië woont en Francis een Normandiër. We zullen met deze mannen enkele dagen optrekken.

Volgweg: Veelal langs departementale wegen licht glooiend.

***Truffels:** Sorges staat bekend als de hoofdstad van de truffel, die bijzondere ondergrondse paddestoel, bekend als de zwarte diamant. In het *ecomuseum van de truffel*, opgericht in 1982, kan men er allerlei wetenswaardigs over leren kennen. Truffels zijn ondergronds te vinden aan eikenbomen of hazelnootbomen. Beide soorten worden massaal aangeplant in de Perigord, beide bomen om beurt.

21 Mei, dag 49. Naar Périgueux hoofdstad van de Perigord.

Het ontbijt is wat later want de bakker is er een van het zuiders type, de Hospitalero loopt wat zenuwachtig heen en weer, zonder daardoor het brood sneller op de plank te krijgen. Als we afscheid nemen excuseert hij zich voor het late ontbijt ook weer zonder dat hij daar iets aan kon veranderen.

Vandaag gaan we tot Périgueux een trip van 24 km op Hemelvaartsdag. We kunnen veel km's winnen door over een departementale te lopen maar besluiten wijselijk het parkoers te volgen. We lopen met drie, Julien is nog bij ons maar heeft slecht nieuws, ook hij is aan het sukkelen met tendinitis, af en toe komen we de anderen tegen. We houden middagmaal op een picknickplaats in een bos, we vallen allemaal samen en het wordt een gezellige bedoening. Er wordt wat afgelachen, vooral Philippe de Canadees, euhh Qeubequois, kan enorm geestig uit de hoek komen. Hij is, hoe kan het anders een houthaker maar dan een van het coördinerende type, in het kort: hij laat anderen de bomen omverzagen en 's nachts doet hij dat zelf, ik heb het duidelijk gehoord.

Zoals alle grote steden heeft Périgueux vervelende buitenwijken, maar de oude stad is mooi.

De volgweg is met koperen schelpen in de stoepen geballiseerd en leidt ons recht naar de Saint-Front kathedraal. We bezoeken het gebouw, werkelijk prachtige kerk, krijgen er een stempel en moeten nog enkele km's verder naar een camping langs de boorden van de Isle. Paul Janssens en Julien gaan ook mee kamperen, de anderen hebben een logement in de stad. De dagen worden nu beduidend langer, op de camping komen we in gesprek met enkele Fransen en het gaat over de politiek. De eigenaar spreekt minder respectvol over President Sarkozy, dan Mme Malcuit te Pomacle deed over Monsieur Jacques CHIRAC, Président de la République, hier wordt het kortweg Sarko. De

Aan de boorden van de Isle met op de achtergrond de Kathedraal 'Saint-Front' een pilsje in de hand, we konden het slechter getroffen hebben. Rik in gesprek met Paul en Julien, deze laatste trekt al enkele dagen met ons op maar dit de laatste dag dat we hem zullen zien.

natuur helpt de Fransen hun stemming te omschrijven, donkere wolken pakken samen boven Périgueux, we krui-
pen vlug in ons tentje.

Waarom regent het altijd als we kamperen!

Gegevens: Start 08:00, aankomst 15:00. Afstand 25 km, totaal 1101 km. AM: Mooi. PM: Mooi-warm. Overnach-

Julien Itturalde de ochtend dat we hem moeten achterlaten, hij kan niet verder, hij lijdt aan tendinitis en moet rusten. Hij zit met tranen in de ogen voor zijn tentje. Hij was graag bij ons en wij vonden hem ook een toffe kerel, veel humor en altijd opgewekt, behalve deze ochtend.

ting: Tent op camping. Volgweg: Afwisselend onverharde en verharde wandelwegen, soms departementals. Laatste stuk eerst prachtig bos dan buitenwijken.

22 Mei, dag 50. Naar St Astier door de Isle vallei.

Het verwachte onweer is niet losgebarsten, ons tentje is vrijwel droog en we besluiten vroeg te vertrekken. Julien Itturalde moeten we achterlaten, zijn tendinitis dwingt hem rust te nemen. We zullen nog wel van hem horen maar niet meer zien, hij heeft de tocht beëindigd in gezelschap van Gilbert Schoeters die na rust terug is vertrokken van uit St Jean Pied de Port. Met tranen in de ogen neemt hij afscheid van ons. Julien was een goede metgezel en de eerste km's is het stil als we de Isle volgen langs een soort jaagpad. Ons doel is Neuvic, maar na wat 'getefoneer' blijkt de beoogde camping nog gesloten te zijn. De volgweg van de gids Chassain maakt hier serieuze omwegen en wij trachten het wat korter te maken, daardoor komen we eerst in een industriewijk en dan in de buitenwijken, Chamiers en Marsac sur l'Isle terecht, niet echt mooi. Als we dan net voorbij het gehucht Lespinasse een meander van de Isle willen afsnijden lopen we vast op een privé domein van een kasteel. De gids Chassain heeft wat nadelen maar heeft niet altijd ongelijk... Met een wat ouder Engels koppel, van die typische Britten met een onbeweeglijke bovenlip, maken we een praatje. Wat later als we terug op de D3 stappen, stoppen ze en vragen of we geen lift moeten hebben. De vraag is echt uit beleefdheid gesteld want ze zijn in bezit van een wagentje waar we zonder rugzak nog niet bij zouden kunnen.

Bij Annesse komen we eindelijk terug op 'de Voie' en vanaf dan is het terug mooi wandelen. We zullen twee dagen bijna pal naar het westen lopen en de Isle min of meer volgen, stroomafwaarts. Juist voor St Astier zien we iets merkwaardig, de Isle loopt hier door een nauwe vallei en de rechteroever is een hoge rotswand. Het Franse leger heeft in die rotswand een echte kazerne uitgekapt, over honderden meters geven reuzengrote metalen deuren toegang tot enorme opbergplaatsen, het heeft

Juist voor St Astier heeft het Franse leger een kazerne in de rotsen uitgekapt, indrukwekkend om te zien.

een wat 'kanonnen van Navarone-achtig' uitzicht. De eigenlijke kazerne ligt bovenop de rotswand.

We gaan naar de camping van St Astier, daar nemen we onze intrek in een gemeubelde tent, we doen onze was en een uurtje later komen Desiré, Philippe en Paul toe. We spreken af gezamenlijk te koken en gaan winkelen in St Astier, we laten niet na een biertje te drinken op een terrasje want het is een dorstige dag. Op de camping is de maaltijd een succes, Francis is ook toegekomen en neemt ook deel. Een van de mooiere avonden, een beetje verpest door ontelbare vliegen die onuitgenodigd deel nemen aan deze mooie pelgrimsavond.

Gegevens: Start 07:30, aankomst 13:30. Afstand 27 km, totaal 1128 km. AM: Grijs. PM: Zeer warm. Overnachting: Gemeubelde tent op camping.

Volgweg: Eerst jaagpad van een rivier, dan buitenwijken en een industriezone, verharde wegen. Deze etappe is het beter de gids Chassain getrouw te volgen.

23 Mei, dag 51. Naar Mussidan nog altijd in de Isle vallei.

Na het gezamenlijk ontbijt gaan we op pad, Francis die zeer traag stapt gaat alleen maar wij maken één groep. Het is een gezellige wandeling, we volgen nog steeds de Isle vallei richting zuidwest. We nemen ook voor het eerst de tijd tijdens het stappen. De etappe vliegt voorbij, na St Astier, komt Neuvic en dan Douzillac, een mooi dorpje we moeten er wel een hele klim voor maken en we belonen ons daarvoor met een koffie op een terrasje aan de kerk. We stappen verder langs de flank van de rechteroeverhelling naar St Louis en l'Isle, kruisen de rivier voor de zoveelste maal (vier maal van-

daag) en komen in Sourzac, ook een schilderachtig dorp. Door het bos stappen we verder tot in Mussidan waar we even moeten zoeken naar de gîte die Desiré heeft geregeld (via zijn vrouw). We doen aankopen en maken weer een gezamenlijke maaltijd klaar. Francis komt ook toe en zegt dat hij morgen een kleine etappe stapt, dus dit is onze laatste avond samen.

Gegevens: Start 07:45, aankomst 15:00. Afstand 25 km, totaal 1153 km. AM: Mooi. PM: Warm. Overnachting: Pelgrims gîte. Volgweg: Rustige wandelpaden op de flank van een rivier. Enkele hellingen verder licht glooiend.

24 Mei, dag 52. Naar St Foy la Grande aan de Dordogne (de rivier)*

Lange zware etappe vandaag, niet alleen in afstand maar ook in terrein, we steken door van de rivier de Isle naar de Dordogne. Net buiten Mussidan nemen we afscheid van Francis de Normandiër. De trip is lang en om hem wat in te korten nemen we de D20, het is zondagmorgen en er is nog niet veel verkeer tot St Gery tenminste, dan begint het drukker te worden. We rusten er even op een kruispunt en dan gebeurt er iets grappig. Ritten ziet kersen hangen en plukt er een paar, Desiré en Philippe vervoegen hem en plots krijgt een schelle stem 'Ils sont pas mur' een forse vrouw van het type boze schoonmoeder, staat met de handen in de heupen boos te kijken. De drie zijn plots bengels van een jaar of tien in hun reactie, ze kijken naar de grond en met gebogen hoofd verdwijnen ze uit het zicht van de furie. Ik zit dit alles geamuseerd te bekijken, ik had nog niet de kans om iets verkeerd te doen en voel me dus niet schuldig in tegenstelling tot mijn medepelgrims.

Van af hier verlaten we de D20 en volgen terug 'de Voie' de streek is karig bewoond en er zijn weinig dorpjes. Een tiental km na St Gery komt Monfaucon, eigenlijk een klein gehucht, Virolle bestaat uit enkele huizen, en dan wordt het zwaar, na enkele nijldige hellingen en afdalingen komen we in Saint Foy la Grande, de gîte ligt op de rechteroever van de Dordogne in het gehucht Port-Saint-Foy. Het is een oude pastoorswoning en er is plaats genoeg. We zijn allemaal moe. Er zijn echter geen winkels meer open en we besluiten om pizza te gaan eten in Saint Foy la Grande. Dit is de eerste maal dat we uit eten gaan na 52 dagen stappen, de maaltijd met onze vrouwen in Champlemy van 20 dagen geleden, niet meegerekend. Met het overschrijden van de rivier de Dordogne laten we ook dit departement achter ons, we dragen er goede herinneringen aan. Veel pelgrimsvoorzieningen, mooie streek, vriendelijke mensen.

Gegevens: Start 07:45, aankomst 16:15. Afstand 33 km, totaal 1186 km. AM: Mooi. PM: Warm. Overnachting: Pelgrims gîte.

Volgweg: Eerste stuk langs D20, daarna veel onverharde paden in een erg heuvelachtig terrein.

Weer moeten we afscheid nemen, Francis de 'Normandien' kan ons tempo niet aan en besluit wijselijk zijn eigen weg te gaan.

***Dordogne (de rivier):** ontspringt in het Centraal Massief uit de Dor en de Dogne op de noordflank van de Puy de Sancy, met 1885m de hoogste top van het gebergte. Kort na de bron stroomt ze langs het kuuroord La Bourboule om daarna zijn loop pal zuid te vervolgen. Op de bovenloop van de rivier werden tussen Bort-les-Orgues en Argentat vijf stuwdammen en hydro-elektrische centrales gebouwd die door de staatsmaatschappij Electricité de France uitgebaat worden. Vanaf Argentat stroomt de Dordogne westwaarts door Périgord langs Souillac en Bergerac. Vanaf hier kan je op diverse plaatsen een kano huren en die, na een tocht door de ondiepe rivier met stroomversnellingen, verder stroomafwaarts weer inleveren. Vanaf Saint Pierre-d'Eyraud is de Dordogne bevaarbaar voor de gemotoriseerde pleziervaart. In Libourne wordt de Dordogne een brede rivier onderhevig aan de getijden en bij de "Bec d'Ambès" ten noorden van Bordeaux vloeit ze samen met de Garonne om de Gironde te vormen en uit te monden in de Atlantische Oceaan bij Royan.

25 Mei, dag 53. Naar Saint Ferme in de Gironde*.

We vertrekken via de brug over de Dordogne, en belanden in het departement Gironde. Op de D672 volgen we de rivier tot Pont la Beauze. Dan begint een klim, halfweg de helling worden we aangesproken door Mme Yvette Labourie. Ze bewoont een klein huisje en wacht elke morgen tot er pelgrims voorbijkomen. Ze heeft een stempel en biedt een verfrissing aan. In de gîte van Saint Foy hangt er een foto van haar met als onderschrift 'une étoile sur le chemin' (een ster op de weg) en ergens klopt dit een beetje.

We moeten verder, komen in les Lèves et Thoumeyrâgues en gaan verder naar Caplong door de wijnvelden van de Gironde, heuvel op, heuvel af. Na een hele klim bereiken we Pellegrue waar alles gesloten is. We stappen rustig verder naar Saint Ferme waar we opgevangen worden door Philippe een Belg uit Waterloo. Hij is er Hospitalero, heeft de tocht op de fiets gemaakt. Hij is tevens natuurfotograaf en heeft goede manieren, hij biedt ons een pilsje aan ter verwelkoming. We hoeven niets aan te kopen Philippe maakt een uitstekend avondmaal. De gîte is helemaal vernieuwd, nieuwe stapelbedden met donsdekken, en vooral nieuw sanitair.

Derde van links is Philippe een Belg uit Waterloo die in zijn vrije tijd Hospitalero is en de gîte van Saint Ferme. Hij heeft de tocht naar Santiago gemaakt per fiets en heeft daarbij stipt de weg van de stappers gevolgd.

Misschien het moment om te zeggen dat de twijfelachtige reputatie op sanitair gebied dat Frankrijk vroeger had, helemaal achterhaald is. Wij hebben nergens op een klassieke Franse WC onze behoefte moeten doen, en overal zijn er goede douches.

Gegevens: Start 07:30, aankomst 16:00. Afstand 33 km, totaal 1219 km. AM: Mooi. PM: Mooi. Overnachting: Pelgrims gîte. Volgweg: Eerste stuk langs D627, daarna heuvelachtig door wijnvelden.

***Gironde departement:** het grootste departement van Frankrijk. Het grenst in het noorden aan Charente-Maritime, in het oosten aan de Dordogne en Lot-et-Garonne, in het zuiden aan Landes en in het westen aan de Atlantische Oceaan. Het fijne zandstrand aan de Atlantische Oceaan is 120 kilometer lang

en loopt van de Pointe de Grave in het noorden tot het Bassin van Arcachon in het zuiden. De belangrijkste rivier is de Gironde, die in feite wordt gevormd door de Garonne en de Dordogne. Het departement is ingedeeld in zeven streken. De Médoc in het noordwesten, de Haute Gironde centraal in het noorden, de Grand Libournais in het noordoosten, Bordeaux en omgeving in het centrum, het Bassin de Arcachon in het zuidwesten, de Sud-Gironde in het zuidwesten en Entre-Deux-Mers in het zuidoosten. De wijnen van de Gironde zijn wereldberoemd. De Gironde bezit het grootste bos en de hoogste duin van Europa, respectievelijk het woud van de Landes en de Dune du Pilat.

26 Mei, dag 54. Naar Bassanne

Philippe uit Waterloo is een Belg en dat merken we aan het ontbijt, spek met eieren. Een Fransman houdt het tijdens zijn 'Petit déjeuner' bij stokbrood met confituur en koffie. Vandaag een etappe waarbij we veel tijd hebben, we mogen pas om 1700 hr in de gîte aankomen. We stappen weer door een prachtige streek en langs goede wandelwegen. Bij Couture kruisen we de Dropt een riviertje dat zwaar meandert door het landschap en door een diep uitgesneden vallei stroomt, het is dus dalen en terug klimmen. Vandaag passeren we Roquebrune, op zich geen belangrijk dorp in de pelgrimage, maar er is een Chambre d'Hôte, waarvan we al drie dagen langs het parkoers affiches zien hangen, we voelen ons bijna schuldig dat we er niet gelogeerd hebben zo vertrouwd werd deze reclame. Nu is onze portemonnee er beter van want het zag er toch een dure bedoening uit. Na St Hilaire de la Noaille komen we te La Reole, stad aan de Garonne. We hebben tijd en bezoeken de stad, tijdens een enorme regenbui. Het centrum is erg mooi, middeleeuws met een prachtige kerk. De oude stad ligt op

De hangbrug over de Garonne, aan de overkant begint de Landes, zo plat als Vlaanderen het is even gedaan met klimmen en dalen.

een hoogte en men heeft er een prachtig gezicht op de Garonne, aan de overzijde is het landschap platter en slechts in de verte zijn er hellingen te zien, voor tekenen van de Landes een departement zo plat als een biljart. Het is dus even gedaan met helling op en helling af te zwoegen in de hitte van de laatste dagen. Een hitte die nu even gedaan is want het is erg grijs en regenachtig weer. We kruisen de Garonne over een

enorme hangbrug, de rivier is hier erg breed in zijn benedenloop, en nu zien we dat Philippe de Quebequois aan hoogtevrees lijdt. Hij is dus niet het type houthakker dat de toppen van de bomen er even gaat uitzagen, hij geeft dit ook grif toe. We stappen verder langs de zuidelijke oever van de Garonne, hier slechts een dertigtal km van Bordeaux verwijderd, we bevinden ons trouwens ten zuiden van deze grote stad. We maken een praatje met een landbouwer die aan het snoeien is, we kennen het soort struik niet en op onze vraag blijkt om kiwi's te gaan. De man belooft ook ons te komen opzoeken in de gîte met een fles wijn. De gîte is een verrassing, het is een oude watermolen 'le Moulin de Piis' eigenlijk een versterkt bouwwerk uit de XIIIe eeuw en door vrijwilligers van Bassanne opgeknapt. Ze hebben er zelfs de eerste prijs in een wedstrijd mee gewonnen. De burgemeestersvrouw leidt ons rond, duidelijk trots op het geleverde werk, het mag trouwens gezien worden. We zullen terug samen koken, spaghetti en ik stel vast dat we weer de strooikaas hebben vergeten, geen nood de dame belooft kaas te brengen later op de avond.

Het beloofde bezoek van de kiwi-teler komt samen met zijn vrouw, twee flessen wijn en een enorme mand met aardbeien. De vrouw van de Maire komt met de kaas en ook een fles wijn. Samen met onze wijn is de stemming al gauw optimaal, alles wordt netjes opgegeten en gedronken (we kunnen niets meesleuren dus het moet allemaal op) en daardoor slaap ik redelijk vast. De anderen ook trouwens.

Gegevens: Start 08:00, aankomst 17:00. Afstand 29 km, totaal 1248 km. AM: Grijs. PM: Grijs. Overnachting: Pelgrims gîte. Volgweg: Tot La Reole zware hellingen langs rustige wegen, afwisselend verhard en onverhard. Na de Garonne plat langs verharde rustige wegen.

27 Mei, dag 55. Naar Bazas

We stappen nog steeds met vijf, rond 8 uur zijn we begonnen aan de etappe naar Bazas.

Eén km voorbij Bassanne kruisen we het 'Canal de Midi', waterweg tussen de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan. We stappen door tot Pondauret, volgen de D12 en kruisen de A62, autoweg die de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan verbindt. De A62 wordt ook 'Autoroute des Deux Mers' genoemd, Fransen kunnen dingen mooier laten blijken door er een passende naam aan te geven, zelfs aan twee stroken beton. Dan komen we in Savignac en gaan door naar Auros. Geen mooie wandeling wel mooi weer. Na Auros wordt het mooier, en terug wat heuvelachtiger, lang gaat dit niet duren want na Bazas komen we in het vlakke Landes.

Te Bazas bezoeken we eerst de kathedraal en krijgen op het 'Office de Tourisme' de sleutel van de

We zijn ten zuiden van de Garonne, maar dat is geen garantie voor goed weer, onze regenkledij zat diep in de rugzak maar vandaag hebben we het terug nodig.

Beetje artistieke foto, onze schaduwen bewijzen dat we het Canal du Midi kruisen. Ons interesseert meer dat schaduw wil zeggen dat er terug zon is.

gîte. Klein en maar vier bedden. We kunnen er niet koken zoals we gewoon zijn, daarom koopt iedereen zijn eigen kostje. Vandaag komt er weer bezoek, Roger en Annie zijn op reis met hun mobilhome en in de buurt. Roger is ook een oude legermakker van Ritten, we spreken af voor morgenavond, en dat komt goed uit want we hebben nog geen slaapplek gevonden. De mobilhome is groot genoeg, St Jacobus is nog altijd met ons.

Gegevens: Start 08:00, aankomst 14:00. Afstand 22 km, totaal 1270 km. AM: Mooi. PM: Mooi. Overnachting: Pelgrims gîte. Volgweg: Eerste deel plat langs verharde wegen, na Auros terug heuvels en wandelwegen.

***Canal du Midi:** is zonder twijfel het bekendste kanaal in Frankrijk en opgenomen als werelderfgoed van UNESCO. Het loopt door het Zuiden van Frankrijk en verbindt samen met de Garonne de Middellandse zee met de Atlantische Oceaan. Men heeft dit kanaal gegraven om handelaars veiliger en sneller te laten reizen, want in de 17^e eeuw moesten alle transportboten 2000 km omvaren langs de kusten van Spanje met het gevaar overvallen te worden door piraten. Eerdere pogingen om zo een kanaal te graven werden keer op keer niet uitgevoerd door de hoge kostprijs, de technische problemen en het probleem om het kanaal te bevoorraden van water. Dit laatste obstakel werd opgelost door de bouw van het Canal de Briare en het graven van het Bassin de Saint-Ferreol. De bouw van het kanaal werd gestart in 1665 onder leiding van Pierre-Paul Riquet, die zelf voor een deel van de financiering moest zorgen, in ruil voor een deel van de winst. De opening vond plaats op 24 mei 1681, het Canal du Midi groeide al snel uit tot een belangrijke economische route voor zwaar transport en zou dit ook blijven tot de tweede helft van de 19de eeuw. Daarna schakelde men over naar het treinverkeer. Sindsdien heeft het kanaal vooral een toeristische functie, de economische functie is praktisch nihil.

Vergissing

Een lijkschouwer komt thuis met een blauw oog. "Wat is er met jou gebeurd?" vraagt zijn vrouw.

"Pfff, slechte dag gehad," antwoordt de lijkschouwer, "ik moest naar een hotel waar een man gestorven was in zijn slaap. Toen ik daar aan kwam vertelde de receptionist me dat ze de man niet in een lijksak kregen omdat hij een enorme erectie had."

"Nu goed, ik kom de kamer binnen en inderdaad, er ligt een naakte man op het bed met een immense erectie. Dus ik doe wat ik altijd doe, ik neem z'n leutter met beide handen vast en probeer hem te kraken. . . ."

"Ja, ja" zegt de vrouw, "maar hoe kom je dan aan dat blauwe oog?"

De lijkschouwer antwoordt: "Verkeerde kamer...!"

DIVERSEN

Openen lokaal:

Kalendervast elke veertien dagen op zondag van 1000 Hr tot 1300 Hr. Het lokaal is gelegen langs de baan tussen Tielen en Turnhout eerste poort rechts na het voorbijrijden van de hindernisbaan.

Op volgende data: 5 en 19 mei. 2, 16 en 30 juni. 14 en 28 juli. 11 en 25 augustus.

Lidgeld:

Het toevoegen van overschrijvingsformulier heeft zijn doel bereikt. Er zijn beduidend meer leden die snel hun lidgeld hebben betaald dan andere jaren. Enkelingen die nog niet hebben betaald vinden in dit tijdschrift een uitnodiging tot betaling. Zij moeten weten dat dit hun laatste tijdschrift is wanneer er niet wordt gelammerd.

De leden die wel hebben betaald vinden hun lidkaart(en).

Busreis:

Iedereen heeft normaliter een nieuwsbrief ontvangen betreffende de busreis op 1 juni. Moest hier iets misgegaan zijn neem zo snel mogelijk contact op met Jos Verholen (gegevens blz 2).

Wij vragen wel de inschrijvingsdatum van 19 mei te respecteren en de invulbrief op tijd op te sturen of te bezorgen aan Jef Boeckx.

Tuinfeest:

Juiste datum ligt nog niet vast maar zal plaatsvinden begin september, meer nieuws in ons tijdschrift van augustus/

Voorzitter knijpt er even uit:

Mijn rugzak staat is al te lang werkloos. Van 30 april tot half juni mag hij terug zijn werk doen. Jos Verholen zal zoals steeds Voorzitter a.i. zijn in deze periode.

ECHT GEBEURD !

Een telefoontje! "Met Ziekenhuis Veghel"

Ik zou graag met iemand spreken die me kan inlichten over de toestand van een patiënt die bij u verpleegd wordt.

Hoe is de naam van de patiënt ?

Louis Peters.

Een ogenblik a.u.b., ik verbind u door met de verpleging. Met de wachtdienst, wat kan ik voor u doen ?

Ik zou graag weten hoe het gesteld is met de gezondheidstoestand van Louis Peters in kamer 302?

Een ogenblikje, ik verbind u door met de dokter van wacht. Met de dokter van wacht.

Dag dokter, ik had graag geweten hoe het gaat met mijnheer Louis Peters die al drie weken bij u verpleegd wordt in kamer 302

Een ogenblikje, ik zal zijn dossier even raadplegen. Hier heb ik het.

Hij heeft vandaag goed gegeten, zijn bloeddruk en hartslag zijn normaal, hij reageert goed op de voorgeschreven medicatie en morgen nemen we de hartmonitor weg.

Als alles zo nog 48 uur gunstig verder evolueert zal zijn behandelende arts hem waarschijnlijk uit het ziekenhuis ontslaan voor het volgende weekend.

Dat is fantastisch nieuws, ik ben ongelooflijk opgelucht. Bedankt dokter, van harte bedankt.

Zo te horen bent u wel erg begaan met de patiënt. Bent U dichte familie?

Nee, nee dokter, ik ben Louis Peters zelf. Ik bel u vanuit kamer 302. Iedereen loopt hier mijn kamer in en uit maar niemand zegt verdomme iets. Ik wou zelf ook eens weten hoe het met mij gesteld is.....

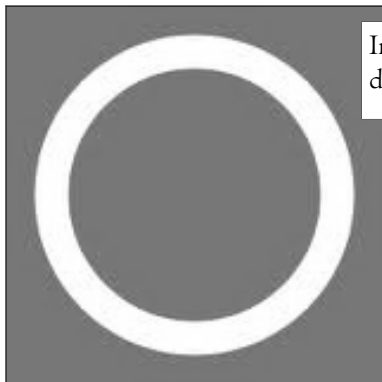

Wat vooraf ging.

Tijdens de oorlog in Korea 1950 - 1955 maakt een Belgisch bataljon vrijwilligers deel uit van de UNO - troepen. Het Bataljon wordt gedurende die jaren op peil gehouden door regelmatige versterkingen. Samen met de eerste versterking van 150 man, vertrokken in mei 1951, nemen we nog deel aan de bewegingsoorlog met acties over de Imjinrivier.

VAN HEPPEN NAAR KOREA afl 4

Het trainingskamp van Chango-ri

Insigne van de 29 UK brigade, een witte cirkel op een kaki achtergrond, bij deze brigade diende de BUNC* van hun aankomst tot augustus 1951.

Op 20 augustus 1951 is het contract van de eerste vrijwilligers verstrekt en de meeste keren naar België terug, een vijftigtal verlengen hun verbintenis en blijven.

Ondertussen komen per vliegtuig of per boot nieuwe vrijwilligers toe met ongelijke militaire opleiding. Dit feit, maar ook de overgang van de 29e Engelse Brigade naar de 3e Amerikaanse Divisie noodzaakt een nieuwe trainingsperiode.

We worden allen samengebracht in een grote mooie vallei met de idyllische naam Chango-ri, in grote tenten met veldbedden. We worden op zijn Amerikaans uitgedost, een weelde, ook het eten is meer gevarieerd en in overvloed. Amerikaanse instructeurs leren ons alles over een gans nieuwe bewapening, lichte wapens maar ook kanonnen zonder terugslag 57 mm en 75 mm, mortieren 81 en 60 mm, de bazooka en de mitrailleurs .30 en .50 waarvan de regeling wel enige technische kennis vergt. Ook de fysieke training draait op volle toeren zodat we na één maand weer op elkaar ingespeeld zijn, ook een dertigtal jonge Koreanen zijn bij ons, vooral als dragers in dienst, ze hebben dezelfde kledij en wapens zoals wij.

Wat me vooral van Chango-ri is bijgebleven zijn die kleine Koreaanse jongetjes die er steeds rondhingen, meestal weeskinderen van een jaar of tien die voor wat rantsoenblikjes onze schoenen poetsen of onze was deden. 's Avonds trokken ze dan met hun buit naar een hut in de nabijheid waar een mamma-san zich over hen ontfermde, één van hen was Kimiko.

Kimiko was een pienter en sluw baasje, na een paar dagen nestelde hij zich onopvallend in de hoek van onze tent, zette zich met een brede glimlach neer op een leegstaand veldbed, schoof er een grote munitiekist onder waarin al zijn bezittingen staken en begon zonder iets te vragen alles te poetsen wat onder zijn handen viel. Hij schoof mee in de rij voor het eten en we kleedden hem zo goed als het ging, maar ook de kleinste militaire maten waren voor een knaap van 10 veel te groot, vooral zijn maat 39 van schoenen speelde hem parten. Kimiko leerde snel vloeken in 't Vlaams en wat flarden van schunnige liedjes. Af en toe moest hij ook wel wat plagerijen ondergaan. Op zekere dag hielden we hem stevig vast op zijn veldbed en schreven met een stylo onze handtekeningen op zijn blote buik. Hij wist goed hoe moeilijk dit te verwijderen was en werd venijnig, hij

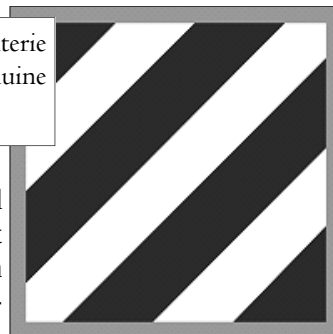
Rik Wouters en Rik Thijs te Chango-ri, de bengel tussen hen in is Kimiko.

**BUNC: Belgian United Nations Command, de officiële benaming van het Belgisch bataljon te Korea.*

weerde zich met alle macht maar tevergeefs, zijn oogjes werden spleetjes, hij spuwde en riep allerlei verwensingen in

Schouderemblem van de 3 de US Infanterie divisie 'Rock of the Marne', wit-blauwe schuine strepen.

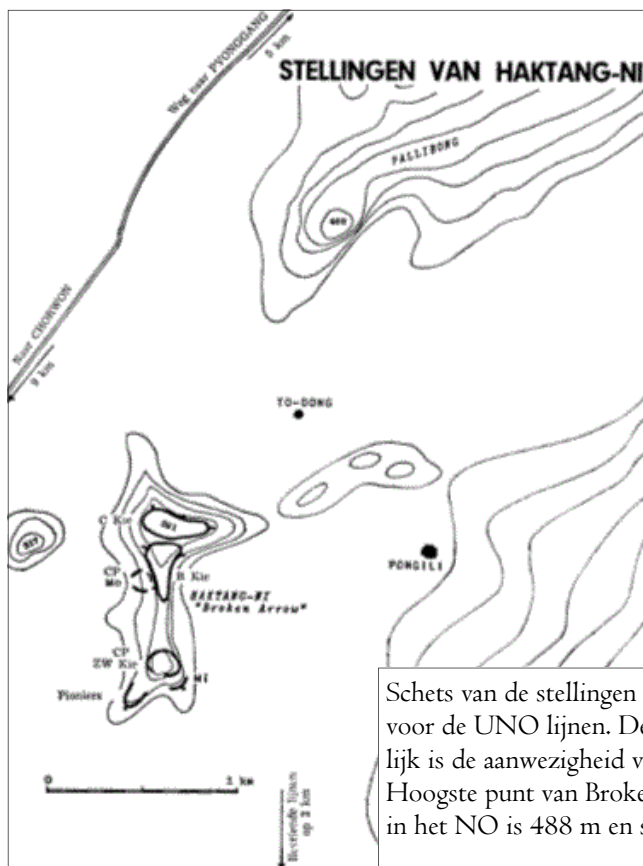

zijn taal maar ook in het Engels. Wanneer hij goedlachs was zei hij steeds "you number one" (nr 1, de beste dus), maar nu klonk het sissend in zijn onmacht "you number fucking one hundred ten thousand" wat natuurlijk zeer slecht was. Toen we hem loslieten pakte hij snikkend zijn munitiekist op zijn schouders en verdween. Maar we kenden onze pappenheimer en tegen het avondeten bedeed werd kwam hij stilletjes, schuw glimlachend, fris gewassen, zijn plaats in de tent weer innemen. De dag voor we naar het front vertrokken nam onze compagniecommandant hem in zijn jeep mee naar Seoul om hem aan een instelling over te geven, maar toen die 's avonds terugkwam stond Kimiko met zijn gamel al in de rij aan te schuiven voor het eten. Die avond hebben we hem duidelijk gemaakt dat hij onmogelijk meekon en hem overladen met kleren, snoep en rantsoenblikjes, toen is hij stilletjes weggegaan. Wanneer we 's anderendaags naar het front reden stond hij vijf kilometer verder in een riviervallei een tros Amerikaanse gamellen te wassen, we riepen en zwaaiden naar hem, hij wuifde terug en riep met een stralende lach "you number one".

De gevechten bij Haktang-ni.

Het was 30 september 1951 als we Noordwaarts naar het front reden, we namen stelling in op een kalme strook van de frontlijn waar de enige activiteit bestond uit verkenningspatrouilles. Daar werden we ingelicht over de volgende opdracht: een berg bezetten die geïsoleerd lag in één der grootste valleien van Korea, 4 km voor de frontlijn bij het plaatsje Haktang-ni.

Op 10 oktober vroeg in de morgen reden we door het verwoeste stadje Chorwon, het moest een grote stad geweest zijn en een knooppunt van spoorwegen, nu was het één puinhoop, van op een stoel was alles te overzien. Afgesnapt telefoonpalen, een wirwar van draden, zwart geblakerde muren, en stukgeschoten treinen gaven een desolate, doodse indruk waar geen mens te bespeuren viel.

We stapten uit op de verst vooruitgeschoven Amerikaanse voorpost waar tanks ons opwachtingen om ons te steunen. Dit zou echter niet doorgaan, geniesoldaten maaiend met hun mijndetectors schudden het hoofd, de weg was overal door de Chinezen ondermijnd, de tanks waagden zich ook niet links of rechts van de weg door de oude rijstvelden. Voor ons strekte zich een eindeloze vlakte uit met heel ver die fameuze berg, de heuvel 391 van Haktang-ni, we rilden in de frisse oktobermorgen en voelden instinctmatig dat we iets onheilspellend tegemoet gingen.

Ik zag de landkaart beven in de handen van onze pelotonoverste toen hij zijn bevelen kreeg en mij opdracht gaf met mijn sectie op kop te vertrekken. Na enkele korte bevelen stapten we in open formatie, mijn twee beste soldaten op kop, links van de weg, in de richting van een kleinere heuvel, de 317, die links van de te be-

Schets van de stellingen bij Haktang-ni, een geïsoleerde heuvel een drietal km voor de UNO lijnen. De Amerikanen noemden het 'Broken Arrow'. Duidelijk is de aanwezigheid van andere hoogtes bezet door Chinese troepen. Hoogste punt van Broken Arrow is 391 m (daarom Hill 391), de Pallibong in het NO is 488 m en slechts 1 km ver...

zetten 391 lag en waar de "C" compagnie de vuurbasis (*) zou vormen voor de rest van het bataljon, de "B" compagnie en de compagnie zware wapens die de 391 zouden beklimmen.

Uiterst gespannen, behoedzaam, speurend naar mijnen vorderden we de eerste kilometer, de heuvel zelf lag nog te ver af, die zou pas later al onze aandacht vergen.

In een vernield bouwsel zag ik de resten van een wandklok, precies dezelfde als mijn grootmoeder had in Heppen, wat mijn gedachten even deed afdwalen. We naderden traag de beide kale heuvels

Nadering van Hill 391

maar niets bewoog, alles bleef stil. We bezetten de 317, richtten onze wapens naar de 319 om de twee andere compagnies bij de beklimming te beschermen, maar ook dit gebeurde zonder incidenten en op onze beurt kropen we naar boven.

Eigenaardig genoeg zullen de Chinezen drie dagen later dezelfde tactiek toepassen om ons aan te vallen. De berg 391, boven ongeveer 1 Km lang met smalle rug, was kaal, ruw en rotsachtig, met enige fantasie had hij de vorm van een gebroken pijl (in het frontblaadje "Stars en Stripes" beschreef de Amerikaanse pers later het gevecht als de strijd om "Broken Arrow"). Deze berg was nooit

bezet geweest, wie zou daar ook zo afgezonderd willen gaan zitten? Er was geen spoor van oude schutterskuilen of enige resten van voedsel of munitie. Iedereen kreeg zijn positie toegewezen en begon per twee zijn schutterskuil te graven, het was hakken, kappen en wroeten in de steenachtige bodem, alles gebeurde onder het spiedende oog van de verbaasde Chinezen die zich op het hoge bergmassief 1 Km voor ons bevonden en waarvan de top de dreigende naam Pallibong droeg.

Na een paar uur hard labeur had ik mijn schutterskuil klaar, diep genoeg om veilig in zittende houding te verblijven. Mijn sectie bestond slechts uit 7 man in plaats van 10, mijn machinegeweerploeg uit 2 in plaats van 3 man (het bataljon telde slecht 500 i.p.v. 800 man). Vier man en ik maakten front naar de Pallibong, mijn machinegeweer zat achter mij, juist over de kam om de gevaarlijke naderingsweg te houden in tegenovergestelde richting. Het werk was af en de honger kwam op, staande, loerend naar de Chinese stellingen, opende ik een blikje bonen met tomatensaus als 100 m voor mij een obus ontplofte, was het de Amerikaanse artillerie die haar vuur aan het regelen was, of waren het de Chinezen? Enkele tellen weer een explosie dichtbij, ik begon de Chinezen te verdenken en besloot maar in mijn put te gaan zitten, toen was er plots een gedruis dat van boven kwam alsof de hemel instortte. Gelijk met de enorme 'WHAAM' lag ik tegen de grond, mijn blikje bonen en plasticen lepeltje rolden de berg af in de richting van nieuwe krater met wat kringelende zwart-grijze rook, 10 meter lager.

Enkele ogenblikken was het stil in de C compagnie tot van hoger op een spottende stem riep: "Hei sergeant, ik wist niet dat ge zo rap waart!" Van in mijn schutterskuil en een beetje gekrenkt riep ik terug "Pas maar op want de volgende is voor u"

Mijn woorden waren nog niet koud of twee, drie zware explosies deden de lachers in rook en stof verdwijnen, grote, verschrikte ogen, onder diep over het hoofd getrokken helmen was het enige dat van boven de rand der schutterskuilen zichtbaar was. Iemand riep verbaasd "He! Ik ben gekwetst"? Het was Jef onze pelotonsadjunct, een kleine scherf had zijn keel geschraamd en hij bloedde fel maar zonder erg, zijn enige commentaar was: "dat moet in mijn militair zakboekje geschreven worden!" (*) en hij bleef op post. De volgende obussen ontploften in de B compagnie, achter ons, waar de eerste dode viel en vier gekwetsten. Bij het vallen van do avond kregen we het beklemmend gevoel dat we eenzaam en afgezonderd, 4 km voor de lijnen, als lokaas achterbleven.

De helft waakte, de helft sliep tot iets na middernacht het Chinees bombardement hervatte hun patrouilles tasten onze stellingen af maar we vuurden zelf niet zolang we ze niet zagen want ze wilden zeker weten waar onze voornaamste posities waren, met handgranaten werden ze teruggedreven.

De voormiddag van 11 oktober bleef rustig, we hadden de handen vol met het verbeteren der posities, er moest water, munitie, rantsoenen en prikkeldraad naar boven gezeuld worden, een afmattende karwei. Een dertigtal meter voor onze verdedigingslijn maakten we een primitieve versperring van prikkeldraad, plaatsten er lichtboobytraps en hingen er wat lege blikjes in, hun gerammel zou ons 's nachts waarschuwen als ze te dichtbij kwamen.

.30 machinegeweer in stelling te Haktang ni.

Het moet omstreeks 13.00 uur geweest zijn, met vieren speelden we wat met de kaarten achter de heuvelrug als plots de hel losbarstte. Een salvo mortierenbommen spatte uiteen een tiental meter van ons af, gevolgd door een nog zwaardere explosie. We lagen onmiddellijk plat, onze kaarten waaiden weg, we hebben ze nooit meer teruggevonden. Het peloton rechts van ons zat in een wolk van stof, een obus had een paar bazooka-

bommen getroffen. Toen ik aanstalten maakte om naar mijn put te rennen zag ik in een glimp een jonge Koreaanse drager zittend langzaam de helling afglijden, wanhopig poogde hij zich schrap te zetten, gebukt rende ik naar hem toe om hem te helpen. Het was een vreselijk zicht, zijn wit onderlijf was totaal rood van het bloed, een scherf had onder zijn linkeroog een grote wonde veroorzaakt, oog en oogkas hingen los. Ik hield hem tegen en legde hem neer, hij bekeek me zwijgend, zonder een woord, zonder een jammerklacht alsof hij wist hoe erg het met hem gesteld was. De verpleger van het peloton kwam naast me knielen, schudde wanhopig het hoofd en gaf hem een spuitje morfine. Ik weet niet of hij het overleefd heeft.

De eerste obussen hadden verwoestend uitgehaald, iedereen was in zijn werk verrast, soldaat De Groote, grapjas van het peloton lag dood, hij zou later een barones huwen beweerde hij steeds. Onderluitenant Vanden Driessche, zijn tweede dag aan het front, zat dood in zijn schutterskuil een nog brandende sigaret tussen de vingers. De kleine radio-operateur Vanpuymbroek, tegenover hem in dezelfde kuil, knie tegen knie, op slag dood, de radiopost op zijn schoot ruiste zacht, een obus was vlak naast hem terecht gekomen.

Tegen een rotsblok zaten twee mannen, de armen over elkaars schouders, te wenen, een van hen had een been aan flarden en jammerde voortdurend "geef me een ander been, geef me een ander been!" Vele gewonden lagen of zaten ergens kreunend met gezichten onder stof waardoor bloed kleine beekjes trok. Ook mijn vriend Chretien Schouterden lag tegen de grond, gewond in het gelaat en op het eerste zicht niet zo erg, maar bij het opnemen voelden we een vuistgrote wonde in de rug, de longen waren zichtbaar. Hij overleed in de helikopter die hem naar het veldhospitaal vloog.

Het kostte ons veel inspanning om doden en gewonden voor evacuatie over te brengen naar de commandopost van het bataljon aan de Weskant van de berg. We moesten voortdurend met de draagberie gebukt lopen langs de schuine helling met gevaar dat er iemand zou afrollen.

Bij een der gesneuvelden was een arm van de schouder bijna volledig afgerukt, hij hing nog slechts met een dun vliesje vast, bij het moeilijk zwoegen met de berrie viel die er steeds af en draaide onnatuurlijk rond, ik was bang hem te verliezen en moest halt houden om hem order het lichaam te duwen. Uitgeput, moedeloos, handen en kleren vol bloed legden we de slachtoffers nabij de commandopost neer. Ik maakte aanstalten om naar mijn positie terug te gaan als ik een van mijn mannen zag staan jammeren tegen Moreau de Melen, verbindingsofficier van het Bataljon. Het was Bangeman (niet zijn echte naam) met de rug naar me toe hoorde ik hem wenen "ik wil niet meer terug naar boven, ik wil hier weg, ik wil chauffeur worden.

Ik stond paf, vroeger had hij al blijk gegeven van angst, maar dat het zover zou gaan had ik nooit gedacht. Moreau de Melen trachtte hem te troosten en te overtuigen dat hij niet weg kon en toen, over de schouder van Bangeman heen zag hij mij "is dat een van uw mannen?" ik knikte, "neem hem mee" zei hij zacht. Ik voelde met Bangeman mee, pakte hem bij zijn schouders en zei "kom joeng". Zonder woorden volgde hij me gewillig terug naar zijn positie. Daar gekomen ging hij de berg af naar een afgebrande hut en begon de zwaarste zwart geblakerde balken ervan naar boven te sleuren. Met

rotsblokken, platte stenen en de balken construeerde hij een dak boven zijn schutterskuil. Hij was bevoorradet van het machinegeweer en weldra ontstond er ruzie tussen hem en de schutter die nu moeilijker zijn stuk kon bewegen, ik moest sussend tussen beide komen.

Cdt Moreau de Melen, voormalig minister van landsverdediging

De avond begon

te vallen, onze mortieren en de Amerikaanse artillerie begonnen hun vuur te regelen, overal weerklonken zware inslagen rondom onze berg. Ik had geen honger, was moe, mijn handen en broek zaten nog onder gedroogd bloed en het water was te zeldzaam om er zich mee te wassen. Voor de eerste keer zat ik te mijmeren wat ik hier wel deed terwijl mijn vrienden thuis zich wel ergens aan 't amuseren waren.

Rond 23.00 uur begon het feest weer, Chinese artillerie en mortieren bestookten de berg maar alles vloog over ons heen. Tweemaal poogden de Chinezen tussen de C en B compagnie door te dringen maar werden teruggeslagen als ze de prikkeldraadversperring bereikten. Omstreeks 04.00 uur 's morgens kwam nog een vijandelijke patrouille dichtbij maar werd verjaagd.

Moe en stijf gezeten in de smalle, kille schutterskuil begroeten we de dageraad, zelf hadden we geen verliezen geleden, de B compagnie telde 1 dode en 5 gekwetsten.

Om niet opnieuw door Chinees geschut te worden verrast verliet de C compagnie de stelling en ging gedurende de dag nabij de 317 schuilen. De dag was mild en in het hoge gras haalden we de verloren slaap in, af en toe opgeschrikt door explosies op de berg of door de harde knallen van onze kanonnen zonder terugslag die de Chinese stellingen bestookten. Tegen de avond trokken we terug naar boven en met een bang hart wachtten we de derde nacht af waarvan vele voortekens er op wezen dat die zwaar zou worden.

(*) Jef Kennes, eerste sergeant, was een struise kerel van tegen Diest, met een stem als een onweer en veel gezag over het peloton. Fier droeg hij zijn vier witte strepen op zijn helm, tot we hem er lachend op wezen dat de Chinese scherpschutters het eerst op sterren en strepen schoten, van dan af plakte hij een stuk kaki plakband over zijn strepen telkens we naar het front trokken, eens achteruit trok hij er dat prompt weer af. In december bij een nachtaanval kreeg Jef weer een granaatscherf in zijn keel waarbij hij een gedeelte van zijn stem verloor.

Jef is twee jaar geleden aan kanker gestorven.

RIK WOUTERS
wordt vervolgd

Blondje...

Een jong blondje is op vakantie in het verre Louisiana. Ze wil graag een paar authentieke krokodillen schoenen kopen. Ze is echter verbolgen over de hoge prijzen die de plaatselijke handelaars durven te vragen.

Na een ruzie met een winkelier die maar niets van zijn prijs wil afdoen barst ze in woede uit: "Als het zo zit ga ik er zelf wel een vangen! Zo krijg ik tenminste een paar schoenen voor een redelijke prijs!".

"Ik zal je niet tegenhouden" zegt de winkelier "veel geluk misschien vang je wel een grote!"

Het kwade blondje keert hem vastberaden de rug toe en vertrekt naar het moerasland om te jagen.

Wat later die dag, als hij naar huis rijdt ziet de handelaar het blondje tot aan haar middel in het water staan.

In haar handen houdt ze een groot jachtgeweer. Net op dat moment ziet hij een grote krokodil van wel 4 meter in haar richting zwemmen..

Het blondje legt aan en vermoordt het beest. Met heel wat moeite trekt ze het gedrocht op het droge. Daar liggen al meer krokodillen. De handelaar gelooft zijn eigen ogen niet. Plots begint het blondje gefrustreerd te roepen: "Godverdomme weer eentje zonder schoenen!"

BUSREIS 2013 NAAR OVERLOON 'LIBERTY MUSEUM'

We gaan het Liberty museum te Overloon bezoeken, een korte uitleg.

Na de mislukte luchtlandingen bij Arnhem bezetten de geallieerden een smalle corridor van de Belgische grens tot even voorbij Nijmegen. De Duitsers vielen deze corridor in de flank aan dit kennen we nu als de Slag bij Overloon, de enige tankslag uitgevochten op Nederlandse bodem. Een indrukwekkend museum is gebouwd op de plaats waar de gevechten plaatsvonden.

Er zijn twee grote afdelingen:

1. Het Nationaal Oorlogs en Verzetsmuseum, hier staat het leven tijdens de oorlog centraal. Een grote zaal is voorbehouden, aan de Duitse 'Falshirmjäger' indrukwekkend.
2. Het Marshall museum met meer dan 200 voer-vaar en vliegtuigen, daarmee is dit museum een van de grootste in Europa.

FOTO OP SCHUTBLAD

Enkele foto's uit het museum van Overloon

